

Bruxelles, 12 septembrie 2018
(OR. en)

12099/18

**Dosar interinstituțional:
2018/0329 (COD)**

**MIGR 121
COMIX 490
CODEC 1454**

NOTĂ DE ÎNȘOȚIRE

Sursă:	Secretar general al Comisiei Europene, sub semnătura dlui Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	12 septembrie 2018
Destinatar:	DI Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2018) 634 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (reformare) <i>- O contribuție din partea Comisiei Europene la reuniunea liderilor din Salzburg, 19-20 septembrie 2018</i>

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2018) 634 final.

Anexă: COM(2018) 634 final

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 12.9.2018
COM(2018) 634 final

2018/0329 (COD)

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

**privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru
returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (reformare)**

*O contribuție din partea Comisiei Europene la reuniunea liderilor din
Salzburg, 19-20 septembrie 2018*

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

• Motivele și obiectivele propunerii

Prezenta propunere face parte dintr-un pachet de măsuri propuse de Comisie pentru a da curs concluziilor Consiliului European din 28 iunie 2018¹, care subliniau necesitatea de a accelera în mod semnificativ returnarea efectivă a migranților în situație neregulamentară și salutau intenția Comisiei de a face propuneri legislative în vederea unei politici europene de returnare mai eficace și mai coerente. Principiile de bază convenite în concluziile Consiliului European, care au fost sprijinite, de asemenea, de statele membre în diferite foruri², subliniază necesitatea de a consolida instrumentele de solidaritate europeană, în special prin consolidarea poliției de frontieră și a gărzii de coastă la nivel european, pentru a asigura gestionarea eficace a frontierelor externe și a migrației și pentru a institui o politică europeană de returnare mai eficace și mai coerentă.

Returnarea efectivă a resortisanților țărilor terțe care nu au drept de ședere în UE este o componentă esențială a Agendei europene privind migrația³. La nivelul UE, politica de returnare este reglementată prin Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului⁴ („Directiva privind returnarea”), care stabilește standardele și procedurile comune care trebuie aplicate în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, cu respectarea deplină a principiului nereturnării. De la intrarea în vigoare a Directivei privind returnarea în 2010, presiunea exercitată de migrație asupra statelor membre și a Uniunii în ansamblu a crescut. Prin urmare, provocările legate de returnarea efectivă a migranților în situație neregulamentară trebuie abordate mai mult ca niciodată.

Pot fi identificate două provocări principale.

În primul rând, statele membre se confruntă cu dificultăți și obstacole în procedurile de returnare în ceea ce privește executarea cu succes a deciziilor de returnare. Practicile naționale care pun în aplicare cadrul UE variază de la un stat membru la altul și nu sunt atât de eficace pe cât ar trebui. Printre altele, definițiile și interpretările inconsecvente ale riscului de sustragere și ale utilizării procedurii de luare în custodie publică au ca rezultat sustragerea migranților în situație neregulamentară și apariția deplasărilor secundare. Lipsa de cooperare din partea resortisanților țărilor terțe conduce, de asemenea, la obstrucționarea procedurilor de returnare. Statele membre nu sunt suficient de bine echipate pentru a permite autorităților competente să își comunice reciproc în mod prompt informațiile necesare în vederea efectuării returnărilor.

În al doilea rând, eficiența politicii UE în materie de returnare depinde, de asemenea, de cooperarea țărilor de origine. În ultimii trei ani, eforturile susținute ale UE în ceea ce privește implicarea principalelor țări de origine în cooperarea în domeniul gestionării migrației au avut drept rezultat un progres semnificativ și au fost instituite o serie de dispozitive fără caracter obligatoriu din punct de vedere juridic în materie de returnare și readmisie. Implementarea

¹ Concluziile Consiliului European din 28 iunie 2018.

² Declarația de la Meseberg a Germaniei și a Franței, „Reînnoirea promisiunilor de securitate și prosperitate ale Europei”, 19 iunie 2018.

³ COM(2015) 240 final.

⁴ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, JO L 348, 24.12.2008, p. 98.

acestor dispozitive a început și în prezent este important ca toate statele membre să valorifice aceste rezultate și să utilizeze pe deplin dispozitivele respective pentru a spori returnările în țările în cauză. În plus, Comisia a propus, de asemenea, consolidarea utilizării politicii UE în materie de vize drept instrument prin care să se realizeze progrese în ceea ce privește cooperarea în materie de returnare și de readmisie cu țările terțe. Odată cu intrarea sa în vigoare, această măsură va îmbunătăți semnificativ influența UE în relațiile sale cu țările de origine.

Creșterea eficacității returnărilor a fost o prioritate în ultimii ani. În 2016, Comisia a propus revizuirea mandatului poliției de frontieră și gărzii de coastă la nivel european, care a fost consolidat în mod semnificativ în domeniul returnării. În cadrul noului mandat, agenția a elaborat noi instrumente pentru a asista și a sprijini activitățile și procedurile de returnare ale statelor membre. În planul de acțiune reînnoit din 2017 privind returnarea⁵, Comisia a indicat modul în care deficiențele procedurilor și ale practicilor statelor membre în materie de returnare afectează eficacitatea sistemului UE în materie de returnare. Prin urmare, în 2017, Comisia a adoptat o recomandare prin care propunea o serie de măsuri care trebuiau să fie adoptate de către statele membre pentru creșterea eficacității returnărilor⁶, printre care și utilizarea deplină a flexibilității prevăzute în Directiva privind returnarea. Cu această ocazie, Comisia a mai indicat că, pe baza experienței acumulate în ceea ce privește punerea în aplicare a recomandării și în funcție de necesitatea de a lua măsuri suplimentare în vederea creșterii substanțiale a ratelor de returnare, aceasta era pregătită să lanseze o revizuire a Directivei privind returnarea.

În ciuda acestor eforturi, s-au înregistrat puține progrese în ceea ce privește creșterea eficacității returnărilor. Dimpotrivă, s-a observat o scădere a ratei de returnare pe întreg teritoriul UE, de la 45,8 % în 2016 la doar 36,6 % în 2017. Pentru a răspunde principalelor provocări în ceea ce privește asigurarea unor returnări efective, este necesară o revizuire specifică a Directivei privind returnarea, mai ales în ceea ce privește reducerea duratei procedurilor de returnare, asigurarea unei legături mai bune între procedurile de azil și cele de returnare și asigurarea unei utilizări mai eficace a măsurilor de prevenire a sustragerii. Pentru a realiza o politică europeană de returnare mai eficace și mai coerentă, în conformitate cu drepturile fundamentale, astfel cum sunt consacrate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, este necesară adoptarea urgentă a unei reformări specifice a Directivei privind returnarea.

Această reformare specifică ar trebui:

- să stabilească o nouă procedură la frontieră pentru returnarea rapidă a solicitanților de protecție internațională a căror cerere a fost respinsă ca urmare a unei proceduri la frontieră în materie de azil;
- să prevadă norme mai clare și mai eficace în ceea ce privește emiterea deciziilor de returnare și căile de atac împotriva unor astfel de decizii;
- să prevadă un cadru clar de cooperare între migranții în situație neregulamentară și autoritățile naționale competente, să raționalizeze normele privind acordarea unui termen pentru plecarea voluntară și să stabilească un cadru pentru acordarea de asistență financiară, materială și în natură pentru migranții în situație neregulamentară care doresc să se întoarcă în mod voluntar;

⁵ COM(2017) 200 final.

⁶ C(2017) 1600 final.

- să stabilească instrumente mai eficiente pentru gestionarea și facilitarea prelucrării administrative a returnărilor, a schimbului de informații între autoritățile competente și a executării returnării, pentru a descuraja migrația ilegală;
- să asigure coerența și sinergiile necesare cu procedurile de azil;
- să asigure o utilizare mai eficace a luării în custodie publică pentru a sprijini efectuarea returnărilor.

Modificările specifice care au fost propuse nu se referă la domeniul de aplicare al directivei și nici nu afectează protecția drepturilor migranților care există în prezent, inclusiv în ceea ce privește interesul superior al copilului, viața de familie și starea de sănătate. Directiva continuă să asigure respectarea deplină a drepturilor fundamentale ale migranților, în special a principiului nereturnării.

- **Coerența cu dispozițiile existente în domeniul de politică vizat**

Prezenta propunere continuă să dezvolte dispozițiile existente în Directiva privind returnarea privind standardele și procedurile comune pentru returnarea efectivă a migranților în situație neregulamentară, cu respectarea drepturilor fundamentale ale acestora și a principiului nereturnării.

Aceasta se bazează în special pe punerea în aplicare a planului de acțiune reînnoit al Comisiei și pe recomandarea privind returnarea din martie 2017, precum și pe versiunea revizuită a Manualului privind returnarea, adoptată în noiembrie 2017⁷, și completează propunerea de a consolida în continuare rolul Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, în vederea asigurării unui control eficace al frontierelor externe ale UE și a accelerării semnificative a returnării efective a migranților aflați în situație neregulamentară.

În plus, pentru o mai bună promovare a returnării voluntare, statele membre ar trebui să instituie programe operaționale care să ofere o mai bună asistență și consiliere în materie de returnare – programe care pot include sprijin pentru reintegrare în țările terțe de returnare – ținând seama de standardele comune privind programele de returnare voluntară asistată și de reintegrare⁸, în vederea unei mai mari armonizări a acestor programe.

- **Coerența cu alte politici ale Uniunii**

Prezenta propunere este conformă cu Agenda europeană privind migrația, care a transpus Orientările politice ale președintelui Juncker într-un set de inițiative coerente, care se consolidează reciproc și se bazează pe patru piloni. Acești piloni constau în reducerea stimulentei pentru migrația neregulamentară, securizarea frontierelor externe și salvarea de vieți, o politică solidă în materie de azil și o nouă politică privind migrația legală.

De asemenea, propunerea răspunde solicitării Consiliului European din 28 iunie 2018 de a accelera semnificativ returnarea efectivă a migranților în situație neregulamentară, acesta salutând totodată intenția Comisiei de a înainta propuneri legislative în vederea unei politici europene de returnare mai eficace și mai coerente.

Prezenta propunere respectă și consolidează alte politici ale Uniunii, inclusiv:

- sistemul european comun de azil, datorită sinergiilor sporite dintre procedurile de azil și cele de returnare, în special în contextul procedurilor la frontieră;

⁷ C(2017) 6505.

⁸ Standardele comune neobligatorii privind programele de returnare voluntară asistată (și de reintegrare) implementate de statele membre (8829/16).

- Regulamentul privind poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european, care consolidează mandatul Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă în domeniul returnării. În plus, prezenta propunere impune instituirea unor sisteme naționale de gestionare a returnării care ar trebui să comunice cu un sistem central creat de agenția menționată, în conformitate cu noua propunere de regulament privind poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european, care face parte din acest pachet legislativ.

2. TEMEI JURIDIC, SUBSIDIARITATE ȘI PROPORȚIONALITATE

• Temeiul juridic

Prezenta propunere reformează Directiva privind returnarea și, prin urmare, ar trebui să se bazeze pe articolul 79 alineatul (2) litera (c) din Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, care conferă Uniunii competența de a adopta măsuri în domeniul imigrației ilegale și al șederii neautorizate, inclusiv îndepărtarea și repatrierea persoanelor care nu au autorizație de ședere.

• Geometria variabilă

În ceea ce privește geometria variabilă, prezenta propunere urmează un regim comparabil cu cel al actualei Directive privind returnarea.

În conformitate cu articolul 4 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei anexat la tratate, Danemarca decide, în termen de șase luni de la data la care Consiliul a decis cu privire la prezenta directivă, dacă va transpune în legislația sa internă prezenta propunere, care dezvoltă acquis-ul Schengen.

În ceea ce privește Regatul Unit și Irlanda, Directiva privind returnarea are un caracter hibrid, astfel cum se reflectă în considerentele 48 și 49 ale acesteia. Prin urmare, în cazul prezentei propuneri, se aplică atât Protocolul nr. 19 privind acquis-ul Schengen integrat în cadrul Uniunii Europene, anexat la tratate, cât și Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la tratate.

Pe baza acordurilor respective de asociere a acestor țări în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și a dezvoltării acquis-ului Schengen, Islanda, Norvegia, Elveția și Liechtenstein ar trebui să aibă obligații în temeiul directivei propuse.

• Subsidiaritatea

Obiectivul prezentei propuneri este de a aborda principalele deficiențe și obstacole întâmpinate de statele membre în efectuarea returnărilor. Prevenirea și combaterea imigrației ilegale și returnarea persoanelor care nu au drept legal de ședere reprezintă un interes comun al tuturor statelor membre, pe care acestea nu îl pot concretiza pe cont propriu. Prin urmare, sunt necesare acțiuni suplimentare la nivelul UE în vederea îmbunătățirii eficacității politicii Uniunii în materie de returnare, cu respectarea deplină a principiului subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană.

• Proporționalitatea

Împreună cu propunerea de acordare a unui mandat extins Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, prezenta propunere este menită să răspundă provocărilor cu care se confruntă Uniunea în ceea ce privește gestionarea migrației și returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală. Propunerea face parte din actualul cadru politic global în materie de returnare și consolidează acest cadru, care constă, de asemenea, în instrumente și programe de sprijin operațional, precum și în mecanisme de finanțare aflate la

dispoziția autorităților și organizațiilor statelor membre implicate în procesul de returnare. Modificările aduse Directivei privind returnarea sunt limitate și specifice, vizând abordarea cu eficacitate a principalelor deficiențe ale procedurilor de returnare și reducerea obstacolelor cu care se confruntă statele membre atunci când efectuează returnări, cu respectarea, în același timp, a drepturilor fundamentale ale resortisanților țărilor terțe în cauză. Propunerea nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivelor urmărite.

- **Alegerea instrumentului**

Directiva privind returnarea conține deja un set solid de norme privind returnarea efectivă și demnă a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală. Prezenta propunere are obiectivul de a formula modificări specifice ale directivei respective, menite să remedieze anumite deficiențe și obstacole cu care se confruntă statele membre atunci când efectuează returnări. Având în vedere că prezenta propunere constă în reformarea Directivei privind returnarea, același instrument juridic este cel mai adecvat.

3. REZULTATELE EVALUĂRILOR *EX POST*, ALE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRILOR IMPACTULUI

- **Evaluările *ex post*/verificarea adecvării legislației existente**

Mecanismul de evaluare și monitorizare care verifică aplicarea acquis-ului Schengen⁹ și informațiile colectate prin intermediul Grupului de experți în materie de returnare al Rețelei europene de migrație (EMN REG), precum și al Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă au permis o evaluare cuprinzătoare a modului în care statele membre pun în aplicare politica Uniunii în materie de returnare.

Din 2015, când a avut loc prima evaluare în domeniul returnării, au fost identificate mai multe elemente transversale comune situațiilor și sistemelor naționale de returnare evaluate până în prezent (în 21 de state membre și țări asociate spațiului Schengen).

- **Consultările cu părțile interesate**

În concluziile sale din octombrie 2016, Consiliul European a lansat un apel la consolidarea procedurilor administrative naționale pentru returnări. În Declarația din Malta a șefilor de stat sau de guvern din februarie 2017 a fost evidențiată necesitatea unei revizuiri a politicii UE în materie de returnare, care să se bazeze pe o analiză obiectivă a modului în care sunt aplicate instrumentele juridice, operaționale, financiare și practice disponibile la nivelul Uniunii și la nivel național. Consiliul a salutat intenția Comisiei de a prezenta rapid un plan de acțiune actualizat al UE privind returnările și de a oferi orientări pentru efectuarea unor returnări mai operaționale de către UE și statele membre și pentru un proces eficient de readmisie pe baza acquis-ului existent. În planul de acțiune al UE din 2015 privind returnarea și, ulterior, în comunicarea sa din 2017 privind o politică de returnare mai eficientă și în recomandarea care însoțea respectiva comunicare, Comisia a subliniat necesitatea unei mai bune aplicări a normelor UE privind returnarea, în vederea creșterii eficacității globale a politicii UE în materie de returnare. În concluziile sale din iunie 2018, Consiliul European a salutat intenția Comisiei de a face propuneri legislative în vederea unei politici europene de returnare mai eficiente și mai coerente.

⁹ Regulamentul (UE) nr. 1053/2013 al Consiliului din 7 octombrie 2013 de instituire a unui mecanism de evaluare și monitorizare în vederea verificării aplicării acquis-ului Schengen și de abrogare a Deciziei Comitetului executiv din 16 septembrie 1998 de instituire a Comitetului permanent pentru evaluarea și punerea în aplicare a Acordului Schengen, JO L 295, 6.11.2013, p. 27.

Rețeaua europeană de migrație a contribuit în ultimii doi ani cu studii specializate, întrebări ad hoc și informări cu privire la eficacitatea returnării în statele membre ale UE, alternativele la luarea în custodie publică, programele de returnare voluntară asistată și de reintegrare, condițiile de luare în custodie publică și condițiile materiale de luare în custodie publică, asistența juridică în centrele de cazare și alte aspecte.

- **Obținerea și utilizarea cunoștințelor de specialitate**

Au fost efectuate schimburi la nivel tehnic cu statele membre cu privire la provocările actuale în materie de implementare în contextul grupului de contact privind returnarea, al EMN REG și al Agenției Europene pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, care au avut drept rezultat revizuirea Manualului privind returnarea și redactarea studiului Rețelei europene de migrație „Eficacitatea returnării în statele membre ale UE”. Studiul a vizat analizarea impactului normelor UE privind returnarea – printre care și Directiva privind returnarea și jurisprudența în materie a Curții de Justiție a Uniunii Europene – asupra politicilor și practicilor statelor membre în materie de returnare și, prin urmare, asupra eficacității procesului de returnare în întreaga UE.

- **Evaluarea impactului**

Creșterea eficacității returnărilor a fost o prioritate a Comisiei în ultimii ani. În acest scop, Regulamentul privind poliția de frontieră și garda de coastă la nivel european și noul mandat aferent al agenției au adus îmbunătățiri semnificative în domeniul returnărilor. În plus, Planul de acțiune reînnoit privind returnarea și Recomandarea privind creșterea eficacității returnărilor, publicate în martie 2017, au indicat modul în care deficiențele existente în procedurile și practicile de returnare ale statelor membre au afectat eficacitatea sistemului de returnare. În acest context, Comisia și statele membre au demarat consultări tehnice pentru a analiza provocările actuale în materie de returnări și a identifica deficiențele aferente și au recunoscut necesitatea unor revizuii specifice ale legislației existente. Aceste consultări și analiza ulterioară a problemelor-cheie în cauză au condus la revizuirea Manualului privind returnarea, în noiembrie 2017. Societatea civilă a fost, de asemenea, consultată și, în plus, activitatea desfășurată în cadrul mecanismului de evaluare Schengen a oferit o analiză detaliată a problemelor care trebuie abordate în domeniul returnării. Prin procesele de mai sus, părțile interesate au fost în măsură să identifice atât obstacolele de ordin juridic, cât și pe cele de ordin practic care împiedică implementarea eficace a returnărilor în contextul Directivei privind returnarea și să stabilească necesitatea unei revizuii specifice a directivei.

În concluziile sale din iunie 2018, Consiliul European a salutat intenția Comisiei de a face propuneri legislative în vederea unei politici europene de returnare mai eficace și mai coerente. Având în vedere că s-a realizat o evaluare aprofundată a principalelor probleme din domeniul returnării, că propunerile legislative trebuie prezentate în mod urgent și, de asemenea, confirmând faptul că revizuirea directivei existente reprezintă opțiunea cea mai potrivită atât în ceea ce privește conținutul cât și calendarul, o evaluare a impactului cu privire la această propunere nu este considerată necesară.

- **Drepturile fundamentale**

Prezenta propunere respectă drepturile fundamentale și principiile recunoscute la articolele 2 și 6 din Tratatul privind Uniunea Europeană și reflectate în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

În special, prezenta propunere respectă pe deplin demnitatea umană, dreptul la viață, interzicerea torturii și a tratamentelor sau pedepselor inumane sau degradante, dreptul la libertate și securitate, dreptul la protecția datelor cu caracter personal, dreptul la azil și

protecție în caz de îndepărtare și expulzare, principiile nereturnării și nediscriminării, dreptul la o cale de atac efectivă și drepturile copilului.

4. IMPLICAȚII BUGETARE

Prezenta propunere nu presupune sarcini financiare sau administrative pentru Uniune. Prin urmare, nu are implicații asupra bugetului Uniunii.

5. ALTE ELEMENTE

- **Planurile de punere în aplicare și măsurile de monitorizare, evaluare și raportare**

Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport privind punerea în aplicare a prezentei directive în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a acesteia și la fiecare trei ani după această dată; cu această ocazie, Comisia poate propune orice modificări considerate necesare.

- **Explicarea detaliată a dispozițiilor specifice ale propunerii**

Scopul modificărilor specifice ale prezentei propuneri este de a spori eficiența procedurii de returnare, inclusiv în ceea ce privește corelarea acesteia cu încheierea procedurilor de azil. Modificările specifice nu afectează garanțiile și drepturile resortisanților țărilor terțe și respectă drepturile fundamentale ale acestora, în special principiul nereturnării.

Sunt prevăzute explicații privind modificările introduse în legătură cu:

1) Riscul de sustragere (articolul 6): există o nevoie stringentă de a stabili criterii obiective la nivelul UE pentru determinarea existenței unui risc de sustragere, inclusiv a existenței riscului unor deplasări secundare neautorizate. Pentru a preveni interpretările divergente sau ineficace, propunerea stabilește o listă comună, neexhaustivă, a criteriilor obiective pentru a stabili existența unui risc de sustragere, ca parte a unei evaluări globale a circumstanțelor specifice ale fiecărui caz în parte.

2) Obligația de a coopera (articolul 7): s-a observat din ce în ce mai des că nu toți resortisanții țărilor terțe cooperează în cursul procedurilor de returnare, obstrucționând astfel procesul de returnare. Prin urmare, este necesar să se introducă obligația explicită a resortisanților țărilor terțe de a coopera cu autoritățile naționale în toate etapele procedurilor de returnare, în special în ceea ce privește stabilirea și verificarea identității acestora în vederea obținerii unui document de călătorie valabil și a asigurării executării cu succes a deciziei de returnare. Această dispoziție reflectă obligația similară de a coopera cu autoritățile competente – care există deja și se aplică în contextul procedurilor de azil.

3) Eliberarea unei decizii de returnare legate de încetarea șederii legale (articolul 8): ca urmare a faptului că statele membre nu emit sistematic decizii de returnare legate de încetarea unei șederii legale, propunerea clarifică necesitatea de a emite o decizie de returnare imediat după luarea unei decizii de respingere sau de încetare a șederii legale. În cazul în care o decizie de returnare este emisă imediat după sau în același act în care este formulată o decizie de respingere a unei cereri de protecție internațională, executarea deciziei de returnare este suspendată până la data la care decizia de respingere devine definitivă, în conformitate cu jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene.

4) Plecarea voluntară (articolul 9): este necesar să se adapteze normele privind acordarea unui termen pentru plecarea voluntară. Acest termen nu ar trebui să depășească 30 de zile, astfel cum se prevede deja în actuala Directivă privind returnarea. Cu toate acestea, propunerea nu mai face obligatorie, atunci când se stabilește termenul pentru plecarea

voluntară, acordarea unui termen minim de șapte zile. Acest lucru permite statelor membre să decidă asupra unui termen mai scurt. Propunerea stabilește, de asemenea, o serie de cazuri în care este obligatoriu să nu se acorde un termen pentru plecarea voluntară.

5) Interdicțiile de intrare emise în timpul verificărilor la frontieră efectuate la ieșire (articolul 13): în cazul în care un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală este detectat pentru prima dată atunci când părăsește teritoriul Uniunii, poate fi oportun ca, în anumite circumstanțe, să i se impună acestuia o interdicție de intrare, pentru a preveni reintrarea pe viitor și a reduce riscurile imigrației ilegale. În același timp, acest lucru nu ar trebui să întârzie plecarea, având în vedere faptul că persoana este deja pe cale să părăsească teritoriul statelor membre. Prezenta propunere introduce posibilitatea ca statele membre să impună o interdicție de intrare fără a emite o decizie de returnare, în urma unei evaluări de la caz la caz și ținând seama de principiul proporționalității.

6) Gestionarea returnărilor (articolul 14): pentru ca procedurile de returnare să fie eficiente, sunt necesare instrumente care să permită transmiterea promptă a informațiilor către autoritățile competente și sisteme operaționale care să ofere persoanelor returnate o mai bună asistență și consiliere în materie de returnare, cu sprijin operațional și financiar adecvat din partea UE. Propunerea prevede obligația existenței unor sisteme naționale de gestionare a returnărilor care să furnizeze informații prompte privind identitatea și situația juridică a resortisantului din țara terță, informații care să fie relevante pentru monitorizarea cazurilor individuale și pentru aplicarea de măsuri subsecvente. Acestea trebuie să fie legate de un sistem central instituit de Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă în conformitate cu noul regulament care face parte din acest pachet.

Propunerea stabilește, de asemenea, obligația statelor membre de a institui programe de returnare voluntară care pot include și sprijin pentru reintegrare.

7) Căi de atac (articolul 16): eficacitatea și rapiditatea procedurilor de returnare trebuie completate cu garanții adecvate. Termenele de introducere a unei căi de atac împotriva deciziilor de returnare diferă semnificativ de la un stat membru la altul, variind de la câteva zile la o lună sau chiar mai mult. În conformitate cu drepturile fundamentale, termenul-limită trebuie astfel stabilit încât să se ofere suficient timp pentru a se asigura accesul la o cale de atac efectivă, fără a întârzia procedurile de returnare.

Propunerea prevede un termen-limită specific (cinci zile) pentru introducerea căilor de atac împotriva deciziilor de returnare emise în cazurile în care decizia de returnare este consecința unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională care a devenit definitivă.

În cazul în care riscul de încălcare a principiului nereturnării nu a fost deja evaluat de o autoritate judiciară în procedurile de azil, trebuie să se acorde un efect suspensiv automat al căii de atac formulate împotriva unei decizii de returnare. Acesta este singurul caz obligatoriu în care se acordă efectul suspensiv automat în temeiul prezentei propuneri, fără a aduce atingere obligației autorităților sau organismelor naționale competente din statele membre de a dispune de posibilitatea de a suspenda temporar executarea unei decizii de returnare în cazuri individuale, atunci când acest lucru este considerat necesar din alte motive. O astfel de decizie privind suspendarea temporară trebuie luată rapid, de regulă în termen de 48 de ore.

De asemenea, propunerea stabilește că, pentru a se contesta o decizie de returnare care este rezultatul unei decizii negative prealabile cu privire la o cerere de protecție internațională care a făcut deja obiectul unei căi de atac, ar trebui să fie disponibil un singur grad de jurisdicție.

În fine, propunerea armonizează și mai mult normele privind furnizarea, la cerere, a asistenței și/sau a reprezentării juridice gratuite, în conformitate cu condițiile stabilite de aquis-ul în materie de azil.

8) Luarea în custodie publică (articolul 18): sunt necesare modificări specifice ale normelor privind luarea în custodie publică. În primul rând, în ultimii ani au apărut noi riscuri care impun ca resortisanții țărilor terțe care se află în situație de ședere ilegală și care reprezintă o amenințare la adresa ordinii publice sau a securității naționale să poată fi luați în custodie, dacă acest lucru este considerat necesar. Deși în contextul procedurilor de returnare acesta constituie un nou motiv pentru luarea în custodie publică, el există deja în acquis-ul în materie de azil.

În al doilea rând, perioada maximă de luare în custodie publică stabilită în prezent de mai multe state membre este cu mult mai scurtă decât cea permisă în temeiul Directivei privind returnarea și diminuează eficacitatea proceselor de îndepărtare. Deși perioada maximă de luare în custodie publică – de 6 luni – și posibilitatea de a prelungi această perioadă în circumstanțe specifice nu se modifică, prezenta propunere formulează obligația ca legislația națională să prevadă ca durata inițială minimă de luare în custodie publică să nu fie mai mică de 3 luni, pentru a reflecta mai bine perioada de timp necesară pentru a efectua cu succes procedurile de returnare și readmisie cu țările terțe. Cu toate acestea, luarea în custodie publică trebuie să aibă loc pe o perioadă cât mai scurtă cu putință și să se mențină numai pe durata desfășurării și executării, cu diligența necesară, a dispozițiilor de îndepărtare.

9) Proceduri la frontieră (articolul 22): în timp ce le oferă statelor membre posibilitatea de a deroga de la aplicarea normelor Directivei privind returnarea în cazurile analizate la frontieră care intră sub incidența articolului 2 alineatul (2) litera (a), propunerea prevede norme specifice și simplificate aplicabile resortisanților țărilor terțe care au făcut obiectul procedurilor la frontieră în materie de azil: emiterea unei decizii într-o formă simplificată, neacordarea unui termen pentru returnarea voluntară ca regulă generală (cu excepția cazului în care resortisantul unei țări terțe este titularul unui document de călătorie valabil și cooperează cu autoritățile naționale), un termen mai scurt pentru introducerea unei căi de atac, un motiv specific pentru luarea în custodie publică. Această procedură la frontieră în materie de returnări va urma procedurii la frontieră în materie de azil. Pentru a facilita returnarea, se propune să se asigure că un resortisant al unei țări terțe care a fost deja luat în custodie publică în cursul examinării cererii sale de protecție internațională ca parte a procedurii la frontieră în materie de azil poate rămâne în custodie publică pentru o perioadă maximă de 4 luni, în cadrul procedurii la frontieră în materie de returnare. În cazul în care decizia de returnare nu este executată în cursul acestei perioade, resortisantul țării terțe poate fi păstrat în custodie publică dacă una dintre condițiile prevăzute în dispozițiile privind normele generale de luare în custodie publică este îndeplinită și pentru perioada de luare în custodie publică stabilită în conformitate cu articolul 18.

Propunere de

DIRECTIVĂ A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI**privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru
returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (reformare)***O contribuție din partea Comisiei Europene la reuniunea liderilor din
Salzburg, 19-20 septembrie 2018*

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul ~~de instituire a Comunității Europene~~ ☒ privind funcționarea Uniunii
Europene ☒, în special articolul ~~63 alineatul (3) litera (b)~~ ☒ 79 alineatul (2) litera (c) ☒,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară,

întrucât:

↓ nou

- (1) Directivei 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului¹⁰ ar trebui să i se aducă o serie de modificări. Din motive de claritate, directiva menționată ar trebui reformată.
- (2) O politică de returnare eficientă și echitabilă reprezintă o parte esențială a abordării Uniunii care vizează o mai bună gestionare a migrației în toate aspectele, astfel cum se reflectă în Agenda europeană privind migrația din mai 2015¹¹.
- (3) La 28 iunie 2018, Consiliul European a subliniat în concluziile sale necesitatea de a accelera în mod semnificativ returnarea eficientă a migranților în situație nereglementară și a salutat intenția Comisiei de a face propuneri legislative în vederea unei politici europene de returnare mai eficiente și mai coerente.

¹⁰ Directiva 2008/115/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind standardele și procedurile comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală (JO L 348, 24.12.2008, p. 98).

¹¹ COM(2015) 285 final.

↓ 2008/115/CE considerentul 1
(adaptat)

~~Consiliul European de la Tampere din 15 și 16 octombrie 1999 a stabilit o abordare coerentă în domeniul imigrației și al azilului care privește, în egală măsură, crearea unui sistem comun în domeniul azilului, o politică de imigrație legală și combaterea imigrației ilegale.~~

↓ 2008/115/CE considerentul 2
(adaptat)

~~Consiliul European de la Bruxelles din 4 și 5 noiembrie 2004 a recomandat instituirea unei politici eficiente de îndepărtare și returnare, bazată pe standarde comune, pentru ca persoanele în cauză să fie returnate într-o manieră umană și cu respectarea deplină a drepturilor lor fundamentale și a demnității lor.~~

↓ 2008/115/CE considerentul 3
(adaptat)

~~Comitetul de Miniștri al Consiliului Europei a adoptat la 4 mai 2005 „Douăzeci de orientări privind returnarea forțată”.~~

↓ 2008/115/CE considerentul 4
(adaptat)
⇒ nou

- (4) ☒ Această politică europeană de returnare ar trebui să se bazeze pe standarde comune, pentru ca persoanele în cauză să fie returnate într-o manieră umană și cu respectarea deplină a drepturilor lor fundamentale și a demnității lor ☒ ⇒, precum și cu respectarea dreptului internațional, inclusiv a obligațiilor legate de protecția refugiaților și de drepturile omului. ⇐ Este necesară stabilirea unor norme clare, transparente și echitabile care să asigure o politică de returnare eficientă și eficace ca element necesar al unei politici bine gestionate în domeniul migrației ⇒ care să descurajeze migrația neregulamentară, să asigure coeziunea cu sistemul european comun de azil și cu sistemul de migrație legală și să contribuie la integritatea acestora ⇐.
-

↓ 2008/115/CE considerentul 5

- (5) Această directivă ar trebui să stabilească un set de norme orizontale, aplicabile tuturor resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare, ședere sau reședință într-un stat membru.

↓ 2008/115/CE considerentul 6

- (6) Statele membre ar trebui să ia toate măsurile necesare pentru a asigura că încetarea situației de ședere ilegală a resortisanților țărilor terțe se efectuează printr-o procedură transparentă și echitabilă. În conformitate cu principiile generale ale dreptului UE, deciziile luate în temeiul prezentei directive ar trebui adoptate de la caz la caz și pe bază de criterii obiective, aceasta însemnând că ar trebui acordată atenție nu doar simplului fapt al șederii ilegale. Atunci când se utilizează formulare standard pentru deciziile referitoare la returnare, respectiv decizii de returnare și, dacă au fost emise, decizii privind interdicția de intrare și decizii de îndepărtare, statele membre ar trebui să respecte principiul respectiv și să se conformeze pe deplin dispozițiilor aplicabile din prezenta directivă.

↓ nou

- (7) Legătura dintre decizia de încheiere a șederii legale a unui resortisant al unei țări terțe și emiterea unei decizii de returnare ar trebui să fie consolidată, pentru a se reduce riscul de sustragere și probabilitatea deplasărilor secundare neautorizate. Este necesar să se asigure că o decizie de returnare este emisă imediat după decizia de respingere sau de încetare a șederii legale sau, în mod ideal, în același act sau în aceeași decizie. Această cerință ar trebui să se aplice în special în cazurile în care o cerere de protecție internațională este respinsă, cu condiția ca procedura de returnare să fie suspendată până la data la care această respingere devine definitivă și până la pronunțarea rezultatului unei căi de atac introduse împotriva acestei respingeri.

↓ 2008/115/CE considerentul 7
(adaptat)

- (8) Se subliniază nevoia unor acorduri ~~comunitare și~~ la nivelul Uniunii și a unor acorduri bilaterale de readmisie cu țările terțe pentru a facilita procesul de returnare. Cooperarea internațională cu țările de origine în toate etapele procesului de returnare este o condiție preliminară pentru realizarea unei returnări durabile.

↓ 2008/115/CE considerentul 8

- (9) Se recunoaște că este legitimă returnarea de către statele membre a resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, cu condiția existenței unor sisteme de azil echitabile și eficiente, care să respecte pe deplin principiul nereturnării.

↓ 2008/115/CE considerentul 9

- (10) În conformitate cu Directiva 2005/85/CE a Consiliului ~~din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și~~

~~retragere a statutului de refugiat~~¹², un resortisant al unei țări terțe care a făcut o cerere de azil într-un stat membru nu ar trebui considerat ca aflându-se în situație de ședere ilegală pe teritoriul statului membru respectiv până la intrarea în vigoare a unei decizii negative cu privire la cerere sau a unei decizii de încetare a dreptului de ședere în calitate de solicitant de azil.

↓ nou

- (11) Pentru a asigura norme mai clare și mai eficace privind acordarea unui termen pentru plecarea voluntară și pentru luarea în custodie publică a unui resortisant al unei țări terțe, stabilirea existenței unui risc de sustragere ar trebui să se bazeze pe criterii obiective valabile la nivelul Uniunii. În plus, prezenta directivă ar trebui să prevadă criterii specifice prin care să se stabilească un temei pentru o prezumție relativă potrivit căreia există un risc de sustragere.
- (12) Pentru a consolida eficacitatea procedurii de returnare, ar trebui stabilite responsabilități clare pentru resortisanții țărilor terțe, în special obligația de a coopera cu autoritățile în toate etapele procedurii de returnare, inclusiv prin furnizarea informațiilor și a elementelor necesare pentru evaluarea situației lor individuale. În același timp, este necesar să se asigure că resortisanții țărilor terțe sunt informați cu privire la consecințele nerespectării acestor obligații, în ceea ce privește determinarea riscului de sustragere, acordarea unui termen pentru plecarea voluntară și posibilitatea de a impune luarea în custodie publică, precum și în ceea ce privește accesul la programe care oferă asistență logistică, financiară și alte tipuri de asistență materială sau în natură.

↓ 2008/115/CE considerentul 10
(adaptat)
⇒ nou

- (13) În cazul în care nu există motive să se creadă că ~~acordarea unui termen pentru plecarea voluntară~~ ~~returnarea voluntară~~ ar submina scopul unei proceduri de returnare, ~~aceasta~~ ~~returnarea voluntară~~ ar trebui să fie preferată returnării forțate și ar trebui acordată ~~o perioadă de timp~~ ~~un termen~~ ⇒ corespunzător ~~pentru plecarea voluntară~~ ⇒ , care să fie de maximum treizeci de zile, durata efectivă a acestuia fiind stabilită ținând seama în special de perspectiva returnării ⇐. ⇒ Nu ar trebui să se acorde un termen pentru plecarea voluntară în cazul în care s-a evaluat că resortisanții țărilor terțe prezintă un risc de sustragere, au depus o cerere anterioară de ședere legală care a fost respinsă ca fiind de natură frauduloasă ori în mod vădit nefondată sau reprezintă un risc pentru ordinea publică, siguranța publică sau securitatea națională. ⇐ Ar trebui prevăzută o extindere a ~~perioadei acordate termenului acordat~~ pentru plecarea voluntară atunci când se apreciază că acest lucru este necesar din motive specifice ale unui caz individual. ~~În scopul promovării returnării voluntare, statele membre ar trebui să asigure o mai bună asistență și~~

¹² Directiva 2005/85/CE a Consiliului din 1 decembrie 2005 privind standardele minime cu privire la procedurile din statele membre de acordare și retragere a statutului de refugiat (JO L 326, 13.12.2005, p. 13).

~~consiliere pentru returnare și să utilizeze cât mai bine posibilitățile de finanțare corespunzătoare oferite de Fondul european pentru returnare.~~

↓ nou

- (14) În scopul promovării returnării voluntare, statele membre ar trebui să dispună de programe operaționale care să ofere o mai bună asistență și consiliere în materie de returnare, programe care pot include sprijin pentru reintegrare în țările terțe de returnare, ținând seama de standardele comune privind programele de returnare voluntară asistată și de reintegrare elaborate de Comisie în cooperare cu statele membre și aprobate de Consiliu.
-

↓ 2008/115/CE considerentul 11

- (15) Ar trebui stabilit un set comun minim de garanții juridice cu privire la deciziile referitoare la returnare, care să garanteze protecția efectivă a intereselor persoanelor în cauză.
-

↓ nou

- (16) Termenul-limită pentru introducerea unei căi de atac împotriva deciziilor legate de returnare ar trebui să ofere timp suficient pentru a asigura accesul la o cale de atac eficace, ținând seama totodată de faptul că termenele lungi pot avea un efect negativ asupra procedurilor de returnare. Pentru a evita posibila utilizare abuzivă a drepturilor și a procedurilor, ar trebui acordată o perioadă de maximum cinci zile pentru introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii de returnare. Această dispoziție ar trebui să se aplice numai în urma unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională care a devenit definitivă, inclusiv după un posibil control judiciar.
- (17) Calea de atac împotriva unei decizii de returnare care se bazează pe o decizie de respingere a unei cereri de protecție internațională ce a făcut deja obiectul unei căi de atac judiciare efective ar trebui să fie introdusă înaintea unui singur grad de jurisdicție, întrucât o autoritate judiciară va fi examinat deja situația individuală a resortisantului țării terțe în cauză și va fi decis cu privire la aceasta în contextul procedurii de azil.
- (18) O cale de atac împotriva unei decizii de returnare ar trebui să aibă un efect suspensiv automat numai în cazurile în care există un risc de încălcare a principiului nereturnării.
- (19) În cazurile în care nu este în joc principiul nereturnării, căile de atac împotriva unei decizii de returnare nu ar trebui să aibă un efect suspensiv automat. Autoritățile judiciare ar trebui să poată suspenda temporar executarea unei decizii de returnare în cazuri individuale din alte motive, fie la cererea resortisantului țării terțe în cauză, fie din oficiu, dacă se consideră necesar. Astfel de decizii ar trebui luate, de regulă, în termen de 48 de ore. Atunci când acest lucru este justificat de complexitatea cazului, autoritățile judiciare ar trebui să ia astfel de decizii fără întârzieri nejustificate.
- (20) Pentru a îmbunătăți eficacitatea procedurilor de returnare și a evita întârzierile nejustificate și, în același timp, fără a afecta drepturile resortisanților țărilor terțe în cauză, executarea deciziei de returnare nu ar trebui suspendată în mod automat în cazurile în care evaluarea riscului de încălcare a principiului nereturnării a avut loc

deja, iar calea de atac judiciară a fost efectiv exercitată în cadrul procedurii de azil desfășurate înainte de emiterea deciziei de returnare aferente care face obiectul căii de atac, cu excepția cazului în care situația resortisantului țării terțe în cauză s-a modificat în mod semnificativ între timp.

↓ 2008/115/CE considerentul 11
(adaptat)
⇒ nou

- (21) ⇒ La cerere, ⇐ ~~Ar~~ trebui să se pună la dispoziția celor care nu dispun de suficiente resurse asistența judiciară necesară. ~~Statele membre ar trebui să stabilească, în cadrul~~ ~~Legislațiilor lor~~ ~~naționale~~ ~~ar~~ ~~trebui să stabilească o listă a situațiilor~~ ~~care sunt~~ ~~cazurile~~ în care asistența judiciară ~~trebuie~~ ~~curmează~~ să fie considerată ca fiind necesară.

↓ 2008/115/CE considerentul 12

- (22) Ar trebui abordată situația resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, dar care nu pot face încă obiectul unei îndepărtări. Condițiile de bază de subzistență ale acestora ar trebui definite în conformitate cu legislația națională. Pentru a putea demonstra situația specială în care se află în cazul unor verificări sau controale administrative, acestor persoane ar trebui să li se furnizeze o confirmare scrisă a situației lor. Statele membre ar trebui să dispună de o mare libertate în ceea ce privește forma și formatul confirmării scrise și ar trebui să o poată include în deciziile lor referitoare la returnare adoptate în conformitate cu prezenta directivă.

↓ 2008/115/CE considerentul 13

- (23) Folosirea măsurilor coercitive ar trebui să facă în mod expres obiectul principiilor proporționalității și eficienței în privința mijloacelor adoptate și a obiectivelor urmărite. Ar trebui stabilite garanții minime pentru desfășurarea returnării forțate, având în vedere Decizia 2004/573/CE a Consiliului ~~din 29 aprilie 2004 privind~~ ~~organizarea de zboruri comune pentru expulzarea de pe teritoriul a două sau mai multe~~ ~~state membre a resortisanților țărilor terțe care fac obiectul măsurilor individuale de~~ ~~expulzare~~¹³. Statele membre ar trebui să poată recurge la diverse posibilități de supraveghere a returnării forțate.

↓ 2008/115/CE considerentul 14

- (24) Efectelor măsurilor naționale de returnare ar trebui să li se confere o dimensiune europeană prin stabilirea unei interdicții de intrare care să nu permită intrarea și șederea pe teritoriul tuturor statelor membre. Durata interdicției de intrare ar trebui stabilită ținând seama, în mod adecvat, de toate circumstanțele specifice fiecărui caz și în mod normal nu ar trebui să depășească cinci ani. În acest context, ar trebui să se țină

¹³ Decizia 2004/573/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind organizarea de zboruri comune pentru expulzarea de pe teritoriul a două sau mai multe state membre a resortisanților țărilor terțe care fac obiectul măsurilor individuale de expulzare (JO L 261, 6.8.2004, p. 28).

seama în special de faptul că resortisantul în cauză al țării terțe a făcut deja obiectul mai multor decizii de returnare sau ordine de îndepărtare sau a intrat pe teritoriul unui stat membru pe durata interdicției de intrare.

↓ nou

- (25) În cazul în care, în timpul controalelor la ieșire la frontierele externe, se detectează un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală, poate fi oportun să i se impună o interdicție de intrare pentru a preveni reîntrarea pe viitor și, prin urmare, să se reducă riscurile imigrației ilegale. Dacă acest lucru se justifică, în urma unei evaluări individuale și cu aplicarea principiului proporționalității, autoritatea competentă poate impune o interdicție de intrare fără a emite o decizie de returnare, pentru a evita amânarea plecării resortisantului țării terțe în cauză.
-

↓ 2008/115/CE considerentul 15

- (26) Statele membre ar trebui să fie cele care să decidă dacă revizuirea deciziilor referitoare la returnare presupun sau nu și competența autorității sau organului de revizuire de a adopta o decizie proprie referitoare la returnare, care să se substituie deciziei anterioare.
-

↓ 2008/115/CE considerentul 16

- (27) Folosirea luării în custodie publică în scopul îndepărtării ar trebui ~~limitată și ar trebui~~ să facă obiectul aplicării principiului proporționalității în privința mijloacelor utilizate și a obiectivelor urmărite. Luarea în custodie publică este justificată numai pentru pregătirea returnării sau în efectuarea procesului de îndepărtare și dacă aplicarea unor măsuri mai puțin coercitive nu ar fi suficientă.
-

↓ nou

- (28) Luarea în custodie publică ar trebui să fie impusă, în urma unei evaluări individuale a fiecărui caz, dacă există un risc de sustragere, dacă resortisantul țării terțe evită sau împiedică pregătirea returnării sau procesul de îndepărtare sau dacă resortisantul țării terțe în cauză prezintă un risc pentru ordinea publică, siguranța publică sau securitatea națională.
- (29) Având în vedere faptul că perioadele maxime de luare în custodie publică din unele state membre nu sunt suficiente pentru a asigura punerea în aplicare a returnării, ar trebui stabilită o perioadă maximă de luare în custodie publică între trei și șase luni (care să poată fi prelungită), cu scopul de a acorda suficient timp pentru finalizarea cu succes a procedurilor de returnare, fără a aduce atingere măsurilor de salvagardare stabilite care garantează faptul că luarea în custodie publică se aplică numai atunci când este necesar și proporțional și atât timp cât măsurile de îndepărtare sunt în desfășurare.

- (30) Prezenta directivă nu ar trebui să împiedice statele membre să stabilească sancțiuni și sancțiuni penale eficace, proporționale și disuasive, printre care și pedeapsa cu închisoarea, în legătură cu încălcările normelor în materie de migrație, cu condiția ca aceste sancțiuni să fie compatibile cu obiectivele prezentei directive, să nu compromită aplicarea acestora și să respecte pe deplin drepturile fundamentale.

↓ 2008/115/CE considerentul 17

- (31) Resortisanții țărilor terțe luați în custodie publică ar trebui tratați în mod uman și demn, cu respectarea deplină a drepturilor lor fundamentale și în conformitate cu dreptul intern și internațional. Fără a se aduce atingere reținerii inițiale de către autoritățile de aplicare a legii, reglementată prin legislația națională, luarea în custodie publică ar trebui să se efectueze, în general, în centre specializate de cazare.

↓ nou

- (32) Fără a aduce atingere posibilității statelor membre de a nu aplica prezenta directivă în ceea ce privește cazurile menționate la articolul 2 alineatul (2) litera (a), atunci când se aplică o procedură la frontieră în conformitate cu Regulamentul (UE).../... [*Regulamentul privind procedurile de azil*], ar trebui să urmeze o procedură specifică la frontieră pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală a căror cerere de protecție internațională din cadrul respectivei proceduri de azil la frontieră a fost respinsă, pentru a asigura complementaritatea directă între procedura de azil la frontieră și cea de returnare la frontieră și pentru a preveni decalajele dintre proceduri. În astfel de cazuri, este necesar să se stabilească norme specifice care să asigure coerența și sinergia dintre cele două proceduri și să mențină integritatea și eficacitatea întregului proces.
- (33) Pentru a asigura returnarea efectivă în contextul procedurii la frontieră, nu ar trebui să se acorde un termen pentru plecarea voluntară. Cu toate acestea, ar trebui să se acorde un termen pentru plecarea voluntară în cazul resortisanților țărilor terțe care dețin un document de călătorie valabil și care cooperează cu autoritățile competente ale statelor membre în toate etapele procedurilor de returnare. În astfel de cazuri, pentru a preveni sustragerea, resortisanții țărilor terțe ar trebui să predea autorității competente documentul de călătorie până la plecare.
- (34) Pentru a trata rapid cazul, se poate acorda un termen maxim pentru introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii de returnare pronunțate în urma unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională care a fost adoptată în cadrul procedurii la frontieră și care a devenit definitivă.
- (35) O cale de atac împotriva unei decizii de returnare adoptate în contextul procedurii la frontieră ar trebui să aibă un efect suspensiv automat dacă există un risc de încălcare a principiului nereturnării, dacă a avut loc o schimbare semnificativă a situației resortisantului țării terțe în cauză de la adoptarea, în contextul procedurii de azil la frontieră, a deciziei de respingere a cererii sale de protecție internațională sau dacă nu a fost exercitată efectiv o cale de atac împotriva deciziei de respingere a cererii sale de protecție internațională adoptate în cadrul procedurii de azil la frontieră.
- (36) Este necesar și proporțional să se asigure că resortisantul unei țări terțe care a fost deja luat în custodie publică în cursul examinării cererii sale de protecție internațională ca

parte a procedurii de azil la frontieră poate fi păstrat în custodie publică în vederea pregătirii returnării și/sau a desfășurării procesului de îndepărtare, odată ce cererea sa a fost respinsă. Pentru a se evita ca un resortisant al unei țări terțe să fie eliberat în mod automat din custodie publică și ca acestuia să i se permită intrarea pe teritoriul statului membru în pofida faptului că i s-a refuzat dreptul de ședere, este necesară o perioadă de timp limitată pentru a se încerca executarea deciziei de returnare emise la frontieră. Resortisantul țării terțe în cauză poate fi luat în custodie publică în contextul procedurii la frontieră pentru o perioadă maximă de patru luni și atât timp cât măsurile de îndepărtare sunt în derulare și sunt executate cu diligența necesară. Perioada de luare în custodie publică ar trebui să nu aducă atingere altor perioade de luare în custodie publică stabilite prin prezenta directivă. În cazul în care nu a fost posibilă executarea deciziei de returnare până la sfârșitul primei perioade, o perioadă suplimentară de luare în custodie publică a resortisantului țării terțe în cauză poate fi decisă în temeiul unei alte dispoziții din prezenta directivă și pe durata prevăzută în aceasta.

↓ 2008/115/CE considerentul 18
(adaptat)
⇒ nou

- (37) Statele membre ar trebui să aibă acces rapid la informațiile privind ~~deciziile de returnare și~~ ~~interdicțiile de intrare emise de alte state membre.~~ ~~Schimbul de informații~~ ~~⊗~~ Acest acces ~~⊗~~ ar trebui să se ~~desfășoare~~ realizeze în conformitate cu ~~⇒~~ Regulamentul (UE) .../...¹⁴ [*Regulamentul privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală*] și cu ~~⇒~~ Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului ~~din 20 decembrie 2006 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de Informații Schengen din a doua generație (SIS II)~~¹⁵ ~~⇒~~, inclusiv pentru a facilita recunoașterea reciprocă a acestor decizii de către autoritățile competente, în temeiul Directivei 2001/40/CE a Consiliului¹⁶ și a Deciziei 2004/191/CE a Consiliului¹⁷ ~~⇒~~.

↓ nou

- (38) Instituirea de sisteme de gestionare a returnărilor în statele membre contribuie la eficiența procesului de returnare. Fiecare sistem național ar trebui să furnizeze informații prompte privind identitatea și situația juridică a resortisantului din țara terță

¹⁴ [*Regulamentul privind utilizarea Sistemului de informații Schengen pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală*] (JO L ...).

¹⁵ Regulamentul (CE) nr. 1987/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 decembrie 2006 privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen din a doua generație (SIS II) (JO L 381, 28.12.2006, p. 4).

¹⁶ Directiva 2001/40/CE a Consiliului din 28 mai 2001 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de îndepărtare a resortisanților țărilor terțe (JO L 149, 2.6.2001, p. 34).

¹⁷ Directiva 2001/40/CE a Consiliului din 28 mai 2001 privind recunoașterea reciprocă a deciziilor de îndepărtare a resortisanților țărilor terțe, JO L 149, 2.6.2001, p. 34, și Decizia 2004/191/CE a Consiliului din 23 februarie 2004 de stabilire a criteriilor și sistemelor practice de compensare a dezechilibrelor financiare care rezultă din aplicarea Directivei 2001/40/CE privind recunoașterea reciprocă a hotărârilor de expulzare a resortisanților țărilor terțe, JO L 60, 27.2.2004, p. 55.

care să fie relevante pentru monitorizarea cazurilor individuale și aplicarea unor măsuri subsecvente în aceste cazuri. Pentru a funcționa eficient și a reduce în mod semnificativ sarcina administrativă, aceste sisteme naționale de returnare ar trebui să fie legate de Sistemul de informații Schengen pentru a facilita și a accelera introducerea informațiilor legate de returnare, precum și de sistemul central instituit de Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă, în conformitate cu Regulamentul (UE).../... [Regulamentul privind EBCG].

↓ 2008/115/CE considerentul 19
⇒ nou

- (39) Cooperarea dintre instituțiile implicate la toate nivelurile în procesul de returnare, precum și schimbul și promovarea bunelor practici, ⇒ inclusiv prin luarea în considerare și actualizarea periodică a Manualului privind returnarea, pentru a reflecta evoluțiile juridice și politice, ⇐ ar trebui să însoțească punerea în aplicare a prezentei directive și să asigure valoare adăugată europeană.

↕ nou

- (40) Uniunea asigură sprijin financiar și operațional pentru ca punerea în aplicare a prezentei directive să fie eficace. Statele membre ar trebui să utilizeze în mod optim instrumentele financiare, programele și proiectele disponibile ale Uniunii în materie de returnare, în special cele prevăzute în Regulamentul (UE).../... [Regulamentul de instituire a Fondului pentru azil și migrație], precum și asistența operațională acordată de Agenția Europeană pentru Poliția de Frontieră și Garda de Coastă în conformitate cu Regulamentul (UE).../... [Regulamentul privind EBCG]. Acest sprijin ar trebui să fie utilizat în special pentru instituirea sistemelor de gestionare a returnărilor și a programelor care oferă asistență logistică, financiară și alte tipuri de asistență materială sau în natură pentru a sprijini returnarea – și, dacă este cazul, reintegrarea – resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală.

↓ 2008/115/CE considerentul 20
(adaptat)

- (41) Deoarece obiectivul prezentei directive, și anume stabilirea de norme comune privind returnarea, îndepărtarea și utilizarea măsurilor coercitive, luarea în custodie publică și interdicțiile de intrare, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, având în vedere dimensiunea și efectele sale, poate fi realizat mai bine ~~la nivel comunitar~~ ☒ la nivelul Uniunii ☒, ~~Comunitatea~~ ☒ Uniunea ☒ poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din ~~tratat~~ ☒ Tratatul privind Uniunea Europeană ☒. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este prevăzut la articolul menționat, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivului respectiv.

↓ 2008/115/CE considerentul 21

- (42) Statele membre ar trebui să pună în aplicare dispozițiile prezentei directive fără discriminare în funcție de sex, rasă, culoare, etnie sau origine socială, trăsături genetice, limbă, religie sau convingeri, opinii politice sau de altă natură, apartenența la o minoritate națională, proprietate, naștere, handicap, vârstă sau orientare sexuală.
-

↓ 2008/115/CE considerentul 22

- (43) În conformitate cu Convenția Organizației Națiunilor Unite din 1989 cu privire la drepturile copilului, „interesul superior al copilului” ar trebui să constituie o prioritate a statelor membre în punerea în aplicare a prezentei directive. În conformitate cu Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectul pentru viața de familie ar trebui să constituie o prioritate a statelor membre în punerea în aplicare a prezentei directive.
-

↓ 2008/115/CE considerentul 23

- (44) Aplicarea prezentei directive nu aduce atingere obligațiilor rezultând din Convenția de la Geneva din 28 iulie 1951 privind statutul refugiaților, astfel cum a fost modificată prin Protocolul de la New York din 31 ianuarie 1967.
-

↓ 2008/115/CE considerentul 24

- (45) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale, precum și principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.
-

↓ nou

- (46) Obiectivul unei implementări eficace a procesului de returnare a resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc sau nu mai îndeplinesc condițiile de intrare, ședere sau reședință în statele membre, în conformitate cu prezenta directivă, este o componentă esențială a eforturilor ample de combatere a migrației neregulate și reprezintă un motiv de interes public important.
- (47) Autoritățile de returnare din statele membre trebuie să prelucreze datele cu caracter personal pentru a asigura implementarea corespunzătoare a procedurilor de returnare și executarea cu succes a deciziilor de returnare. Adesea, țările terțe de returnare nu fac obiectul deciziilor privind caracterul adecvat adoptate de Comisie în temeiul articolului 45 din Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁸ sau în temeiul articolului 36 din Directiva (UE) 2016/680¹⁹ și adesea nu

¹⁸ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

↓ 2008/115/CE considerentul 25
(adaptat)

- 19 Directiva (UE) 2016/680 a Parlamentului European și a Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice referitor la prelucrarea datelor cu caracter personal de către autoritățile competente în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau al executării pedepselor și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Deciziei-cadru 2008/977/JAI a Consiliului (JO L 119, 4.5.2016, p. 89).
- 20 ~~Regulamentul (CE) nr. 562/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 15 martie 2006 de instituire a unui Cod comunitar privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen) (JO L 105, 13.4.2006, p. 1).~~
- 21 Regulamentul (UE) 2016/399 al Parlamentului European și al Consiliului din 9 martie 2016 cu privire la Codul Uniunii privind regimul de trecere a frontierelor de către persoane (Codul Frontierelor Schengen), JO L 77, 23.3.2016, p. 1.

↓ 2008/115/CE considerentul 26
(adaptat)

- (49) În măsura în care se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc₃ sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~, prezenta directivă reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Regatul Unit nu participă, în conformitate cu Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen²². În plus, în conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul ☒ nr. 21 ☒ privind poziția Regatului Unit și a Irlandei ☒ cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție ☒, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul ☒ privind funcționarea Uniunii Europene ☒ ~~de instituire a Comunității Europene~~, și fără a se aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Regatul Unit nu participă la adoptarea prezentei directive, care, ~~prin urmare~~, nu este obligatorie pentru acesta și nu i se aplică.

↓ 2008/115/CE considerentul 27
(adaptat)

- (50) În măsura în care se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc₃ sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~, prezenta directivă reprezintă o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen la care Irlanda nu participă, în conformitate cu Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen²³. În plus, în conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul ☒ nr. 21 ☒ privind poziția Regatului Unit și a Irlandei ☒ cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție ☒, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană și la Tratatul ☒ privind funcționarea Uniunii Europene ☒ ~~de instituire a Comunității Europene~~, și fără a se aduce atingere articolului 4 din protocolul menționat, Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, care, ~~prin urmare~~, nu este obligatorie pentru aceasta și nu i se aplică.

↓ 2008/115/CE considerentul 28
(adaptat)

- (51) În ceea ce privește Islanda și Norvegia, prezenta directivă reprezintă – în măsura în care aceasta se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc₃ sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~ – o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea ☒ acestora din urmă ☒ ~~celor două state~~ la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului

²² Decizia 2000/365/CE a Consiliului din 29 mai 2000 privind solicitarea Regatului Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 131, 1.6.2000, p. 43).

²³ Decizia 2002/192/CE a Consiliului din 28 februarie 2002 privind solicitarea Irlandei de a participa la unele dintre dispozițiile acquis-ului Schengen (JO L 64, 7.3.2002, p. 20).

Schengen, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 punctul C din Decizia 1999/437/CE a Consiliului²⁴ ~~privind anumite modalități de aplicare a respectivului acord.~~

↓ 2008/115/CE considerentul 29
(adaptat)

- (52) În ceea ce privește Elveția, prezenta directivă reprezintă – în măsura în care aceasta se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc²⁵ sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~ – o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Acordului încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană în ceea ce privește asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen²⁵, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 punctul C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2008/146/CE a Consiliului²⁶ ~~din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a respectivului acord.~~
-

↓ 2008/115/CE considerentul 30
(adaptat)

- (53) În ceea ce privește Liechtenstein, prezenta directivă reprezintă – în măsura în care aceasta se aplică resortisanților țărilor terțe care nu îndeplinesc²⁶ sau care nu mai îndeplinesc condițiile de intrare în conformitate cu ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~ – o dezvoltare a dispozițiilor acquis-ului Schengen în sensul Protocolului semnat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein în ceea ce privește aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul încheiat între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, asigurarea respectării și dezvoltarea acquis-ului Schengen²⁷, care intră în domeniul de aplicare menționat la articolul 1 punctul C din Decizia 1999/437/CE, coroborat cu articolul 3 din Decizia 2011/350/UE²⁸

²⁴ Decizia 1999/437/CE a Consiliului din 17 mai 1999 privind anumite modalități de aplicare a Acordului încheiat între Consiliul Uniunii Europene și Republica Islanda și Regatul Norvegiei în ceea ce privește asocierea acestor două state în vederea punerii în aplicare, a asigurării respectării și dezvoltării acquis-ului Schengen (JO L 176, 10.7.1999, p. 31).

²⁵ JO L 53, 27.2.2008, p. 52.

²⁶ Decizia 2008/146/CE a Consiliului din 28 ianuarie 2008 privind încheierea, în numele Comunității Europene, a Acordului între Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană cu privire la asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen (JO L 53, 27.2.2008, p. 1).

²⁷ JO L 160, 18.6.2011, p. 21.

²⁸ Decizia 2011/350/UE a Consiliului din 7 martie 2011 privind încheierea, în numele Uniunii Europene, a Protocolului dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană, Confederația Elvețiană și Principatul Liechtenstein privind aderarea Principatului Liechtenstein la Acordul dintre Uniunea Europeană, Comunitatea Europeană și Confederația Elvețiană privind asocierea Confederației Elvețiene la punerea în aplicare, respectarea și dezvoltarea acquis-ului Schengen, în ceea ce privește eliminarea controalelor la frontierele interne și circulația persoanelor (JO L 160, 18.6.2011, p. 19).

↓ nou

- (54) Obligația de a transpune prezenta directivă în dreptul intern ar trebui să se limiteze la dispozițiile care reprezintă o modificare de fond în raport cu directiva anterioară. Obligația transpunerii dispozițiilor care nu au făcut obiectul unor modificări decurge din directiva anterioară.
- (55) Prezenta directivă nu ar trebui să aducă atingere obligațiilor statelor membre privind termenul de transpunere în dreptul intern a directivei menționate în anexa I,
-

↓ 2008/115/CE (adaptat)

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește standarde și proceduri comune aplicabile în statele membre pentru returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală, în conformitate cu drepturile fundamentale ca principii generale ale dreptului comunitar ☒ Uniunii ☒ precum și cu dreptul internațional, inclusiv obligațiile în materie de protecție a refugiaților și de drepturi ale omului.

Articolul 2

Domeniul de aplicare

- (1) Prezenta directivă se aplică resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru.
- (2) Statele membre pot decide să nu aplice prezenta directivă resortisanților țărilor terțe care:
- (a) fac obiectul unui refuz de intrare, în conformitate cu articolul ~~14~~¹⁴ din ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~, sau care sunt reținuți sau prinși de către autoritățile competente în cazul unei treceri ilegale pe cale terestră, maritimă sau aeriană a frontierei externe a unui stat membru și care nu au obținut ulterior o autorizație sau un drept de ședere în statul membru respectiv;
 - (b) fac obiectul returnării ca sancțiune de drept penal sau ca urmare a unei sancțiuni de drept penal, în conformitate cu dreptul intern, sau fac obiectul unor proceduri de extrădare.

²⁹

~~JO L 83, 26.3.2008, p. 2~~

- (3) Prezenta directivă nu se aplică persoanelor care beneficiază de dreptul ~~comunitar~~ la libera circulație ☒ prevăzut de dreptul Uniunii, ☒ astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (5) din ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~.

Articolul 3

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (1) „resortisant al unei țări terțe” înseamnă orice persoană care nu este cetățean al Uniunii în sensul articolului ☒ 20 ☒ ~~17~~ ~~alineatul (1)~~ din ~~tratat~~ ☒ Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene ☒ și nu beneficiază de dreptul ~~comunitar~~ la liberă circulație ☒ prevăzut de dreptul Uniunii, ☒ astfel cum este definit la articolul 2 punctul 5 ~~alineatul (5)~~ din ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~;
- (2) „ședere ilegală” înseamnă prezența pe teritoriul unui stat membru a unui resortisant al unei țări terțe care nu îndeplinește sau nu mai îndeplinește condițiile de intrare, astfel cum sunt stabilite la articolul 65 din ☒ Regulamentul (UE) 2016/399 ☒ ~~Codul Frontierelor Schengen~~, sau alte condiții de intrare, ședere sau reședință în acel stat membru;
- (3) „returnare” înseamnă procesul de întoarcere a unui resortisant al unei țări terțe – fie prin respectarea voluntară a unei obligații de returnare, fie prin aplicarea forțată a acesteia – în:
- (a) țara de origine; sau
- (b) o țară de tranzit în conformitate cu acordurile ~~comunitare~~ ☒ Uniunii ☒ sau bilaterale de readmisie sau alte acorduri; sau
- (c) o altă țară terță, în care resortisantul în cauză al unei țări terțe decide în mod voluntar să se întoarcă și în care acesta va fi acceptat;
- (4) „decizie de returnare” înseamnă decizia sau orice alt act de natură administrativă sau judiciară prin care șederea unui resortisant al unei țări terțe este stabilită sau declarată ca fiind ilegală și prin care se impune sau se stabilește obligația de returnare;
- (5) „îndepărtare” înseamnă executarea obligației de returnare, respectiv transportul fizic în afara statului membru;
- (6) „interdicția de intrare” înseamnă decizia sau orice alt act de natură administrativă sau judiciară care interzice intrarea și șederea pe teritoriul statelor membre pentru o anumită perioadă și care însoțește o decizie de returnare;
- (7) „riscul de sustragere” înseamnă existența unor motive într-un caz particular care se bazează pe criterii obiective, definite prin legislație, care justifică presupunerea că un resortisant al unei țări terțe care face obiectul unei proceduri de returnare se poate sustrage acesteia;
- (8) „~~plecarea~~ ~~reîntoarcerea~~ voluntară” înseamnă îndeplinirea obligației de returnare în termenul prevăzut în acest scop în decizia de returnare;
- (9) „persoane vulnerabile” înseamnă minori, minori neînsoțiți, persoane cu handicap, persoane în vârstă, femei gravide, părinți singuri cu copii minori și persoane care au

fost supuse torturii, violului și altor forme grave de violență psihică, fizică sau sexuală.

Articolul 4

Dispoziții mai favorabile

- (1) Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor mai favorabile cuprinse în:
 - (a) acorduri bilaterale sau multilaterale încheiate între ~~Comunitate~~ ☒ Uniune ☒ sau ~~Comunitate~~ ☒ Uniunii ☒ și statele sale membre și una sau mai multe țări terțe;
 - (b) acorduri bilaterale sau multilaterale între unul sau mai multe state membre și una sau mai multe țări terțe.
- (2) Prezenta directivă nu aduce atingere dispozițiilor mai favorabile pentru resortisantul unei țări terțe prevăzute de acquis-ul ~~comunitar~~ ☒ Uniunii ☒ în domeniul imigrației și azilului.
- (3) Prezenta directivă nu aduce atingere dreptului statelor membre de a adopta sau de a menține dispoziții mai favorabile pentru persoanele cărora li se aplică prezenta directivă, cu condiția ca acestea să fie în conformitate cu prezenta directivă.
- (4) În ceea ce privește resortisanții țărilor terțe care nu intră în domeniul de aplicare al prezentei directive în conformitate cu articolul 2 alineatul (2) litera (a), statele membre:
 - (a) se asigură că tratamentul și nivelul de protecție al acestora nu este mai puțin favorabil decât este prevăzut la articolul ~~108~~ alineatele (4) și (5) (limitările privind utilizarea măsurilor coercitive), la articolul ~~119~~ alineatul (2) litera (a) (amânarea îndepărtării), ~~la~~ articolul ~~1714~~ alineatul (1) literele (b) și (d) (îngrijirea medicală de urgență și luarea în considerare a necesităților persoanelor vulnerabile) și ~~la~~ articolele ~~1916~~ și ~~2017~~ (condiții de luare în custodie publică); și
 - (b) respectă principiul nereturnării.

Articolul 5

Principiul nereturnării, interesul superior al copilului, viața de familie și starea de sănătate

La punerea în aplicare a prezentei directive, statele membre acordă atenția cuvenită:

- (a) intereselor superioare ale copilului;
- (b) vieții de familie;
- (c) stării de sănătate a resortisantului în cauză al unei țări terțe;

și respectă principiul nereturnării.

Articolul 6

Riscul de sustragere

- (1) Criteriile obiective menționate la articolul 3 punctul 7 includ cel puțin următoarele criterii:
- (a) lipsa documentelor care să dovedească identitatea;
 - (b) lipsa reședinței, a unui domiciliu stabil sau a unei adrese fiabile;
 - (c) lipsa resurselor financiare;
 - (d) intrarea ilegală pe teritoriul statelor membre;
 - (e) trecerea neautorizată pe teritoriul unui alt stat membru;
 - (f) exprimarea explicită a intenției de a nu se conforma măsurilor legate de returnare aplicate în temeiul prezentei directive;
 - (g) existența unei decizii de returnare emise într-un alt stat membru cu privire la persoana în cauză;
 - (h) nerespectarea unei decizii de returnare, inclusiv a obligației de returnare în termenul stabilit pentru plecarea voluntară;
 - (i) nerespectarea obligației prevăzute la articolul 8 alineatul (2) de a pleca imediat într-un alt stat membru care a acordat un permis de ședere valabil sau o altă autorizație care conferă un drept de ședere;
 - (j) neîndeplinirea obligației de a coopera cu autoritățile competente ale statelor membre în toate etapele procedurilor de returnare, menționate la articolul 7;
 - (k) existența unei condamnări pentru o infracțiune, inclusiv pentru o infracțiune gravă comisă în alt stat membru;
 - (l) anchete sau proceduri penale în curs;
 - (m) utilizarea unor documente de identitate false sau falsificate, distrugerea sau eliminarea în alt mod a documentelor existente sau refuzul de a furniza amprente digitale, astfel cum se prevede în legislația Uniunii sau în cea națională;
 - (n) împotrivirea violentă sau frauduloasă la procedurile de returnare;
 - (o) nerespectarea unei măsuri care vizează prevenirea riscului de sustragere menționat la articolul 9 alineatul (3);
 - (p) nerespectarea unei interdicții de intrare existente.
- (2) Existența unui risc de sustragere se stabilește pe baza unei evaluări globale a circumstanțelor specifice ale fiecărui caz în parte, luând în considerare criteriile obiective menționate la alineatul (1).

Cu toate acestea, statele membre stabilesc că un risc de sustragere este presupus într-un caz individual, cu excepția cazului în care se dovedește contrariul, atunci când este îndeplinit unul dintre criteriile obiective menționate la alineatul (1) literele (m), (n), (o) și (p).

Articolul 7

Obligația de a coopera

- (1) Statele membre impun resortisanților țărilor terțe obligația de a coopera cu autoritățile competente ale statelor membre în toate etapele procedurilor de returnare. Aceasta include în special următoarele obligații:
 - (a) obligația de a furniza toate elementele necesare pentru stabilirea sau verificarea identității;
 - (b) obligația de a furniza informații cu privire la țările terțe care au fost tranzitate;
 - (c) obligația de a rămâne prezent și disponibil pe întreaga durată a procedurilor;
 - (d) obligația de a depune la autoritățile competente din țările terțe o cerere de obținere a unui document de călătorie valabil.
- (2) Elementele menționate la alineatul (1) litera (a) includ declarațiile și documentele resortisanților țărilor terțe pe care le dețin cu privire la identitate, naționalitate sau naționalități, vârstă, țara sau țările și locul sau locurile de reședință anterioare, rutele de călătorie și documentele de călătorie.
- (3) Statele membre informează resortisanții țărilor terțe cu privire la consecințele nerespectării obligației menționate la alineatul (1).

↓ 2008/115/CE (adaptat)
⇒ nou

CAPITOLUL II ÎNCHEIEREA ȘEDERII ILEGALE

Articolul ~~86~~

Decizia de returnare

- (1) Statele membre emit o decizie de returnare împotriva oricărui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor, fără a aduce atingere excepțiilor menționate la alineatele (2)-(5).
- (2) Resortisanții ~~lor~~ țărilor terțe ~~aflați~~ care se află în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru și care posedă un permis de ședere valid sau o altă autorizație care conferă un drept de ședere, eliberate de un alt stat membru, li se cere să se întoarcă imediat pe teritoriul statului membru respectiv. În cazul nerespectării acestei cerințe de către resortisantul unei țări terțe, sau în cazul în care plecarea imediată a resortisantului unei țări terțe este necesară din motive de ordine publică sau de securitate națională, se aplică alineatul (1).
- (3) Statele membre pot decide să nu emită o decizie de returnare pentru un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor, dacă resortisantul în cauză al unei țări terțe este preluat de un alt stat membru în conformitate cu acordurile bilaterale sau normele existente la ~~13~~ 13 ianuarie 2009 ~~data intrării în vigoare a prezentei directive~~. În acest caz, statul membru care a preluat resortisantul respectiv al unei țări terțe pune în aplicare alineatul (1).

- (4) Statele membre pot decide în orice moment să acorde un permis de ședere autonom sau orice altă autorizație care conferă un drept de ședere, din motive de compasiune, umanitare sau de altă natură, unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul lor. În acest caz, nu se emite nicio decizie de returnare. În cazul în care a fost deja eliberată o decizie de returnare, aceasta este retrasă sau suspendată pe durata de valabilitate a permisului de ședere sau a unei alte autorizații care conferă un drept de ședere.
- (5) În cazul în care un resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul unui stat membru face obiectul unei proceduri în curs ~~de pentru~~ reînnoirea ~~a~~ permisului de ședere sau a unei alte autorizații care îi conferă un drept de ședere, statul membru respectiv ia în considerare posibilitatea de a nu emite decizia de returnare până la finalizarea procedurii în curs, ~~fără a se aduce atingere alineatului (6).~~
- (6) ⇒ Statele membre emit o decizie de returnare imediat după adoptarea unei decizii de încetare a șederii legale a unui resortisant al unei țări terțe, inclusiv a unei decizii de neacordare a statutului de refugiat unui resortisant al unei țări terțe sau statutul conferit prin protecție subsidiară în conformitate cu Regulamentul (UE).../... [Regulamentul privind condițiile pentru protecția internațională]. ⇐

Prezenta directivă nu interzice statelor membre să adopte o decizie ☒ de returnare ☒ ~~privind încetarea șederii legale,~~ împreună cu o decizie de returnare ~~și/sau~~ ☒ o decizie de încetare a șederii legale a unui resortisant al unei țări terțe, ☒ o decizie de îndepărtare și/sau o interdicție de intrare în cadrul unei singure decizii sau act administrativ sau judiciar, conform prevederilor legislațiilor lor naționale, ~~fără a aduce atingere garanțiilor procedurale disponibile în temeiul capitolului III și în temeiul altor dispoziții pertinente din dreptul comunitar și național.~~

↓ nou

Primul și al doilea paragraf nu aduc atingere garanțiilor prevăzute în capitolul III și altor dispoziții relevante din dreptul Uniunii și din dreptul intern.

↓ 2008/115/CE

⇒ nou

Articolul 97

Plecarea voluntară

- (1) Decizia de returnare prevede un termen adecvat ~~între șapte și~~ ⇒ de maximum ⇐ treizeci de zile, pentru plecarea voluntară, fără a aduce atingere excepțiilor menționate la alineatele (2) și (4). Statele membre pot să prevadă în legislația națională că un astfel de termen este acordat numai pe baza unei cereri din partea resortisantului unei țări terțe. În acest caz, statele membre informează resortisanții în cauză ai țărilor terțe asupra posibilității prezentării unei astfel de cereri.

Perioada de timp prevăzută mai sus nu exclude posibilitatea ca resortisanții țărilor terțe respectivi să plece mai devreme.

↓ nou

Durata termenului pentru plecarea voluntară se stabilește ținând seama în mod corespunzător de circumstanțele specifice fiecărui caz, având în vedere în special perspectiva returnării.

↓ 2008/115/CE (adaptat)

⇒ nou

- (2) Statele membre prelungesc, atunci când este cazul, în mod adecvat termenul ~~plecării voluntare~~ pentru plecarea voluntară, ținând seama de circumstanțele specifice fiecărui caz în parte, cum ar fi durata șederii, existența copiilor care frecventează școala și existența altor legături familiale și sociale.
- (3) În cursul termenului pentru plecarea voluntară pot fi impuse o serie de obligații în scopul de a evita riscul de sustragere, cum ar fi aceea de a se prezenta, la intervale de timp periodice, autorităților, de a depune o garanție financiară corespunzătoare, de a prezenta documente sau obligația de a rămâne într-un anumit loc.
- (4) ⇒ Statele membre nu acordă un termen pentru plecarea voluntară în următoarele cazuri: ⇐
- (a) ~~în~~ în cazul existenței unui risc de sustragere ⇒ determinat în conformitate cu articolul 6 ⇐ ~~și~~
- (b) ~~sau~~ în cazul în care o cerere de permis de ședere a fost respinsă ca neîntemeiată în mod evident sau frauduloasă;
- (c) ~~sau~~ în cazul în care ~~persoana~~ ☒ resortisantul țării terțe ☒ în cauză prezintă un risc pentru ordinea publică, siguranța publică sau securitatea națională, ~~statele membre pot să nu acorde un termen pentru plecarea voluntară sau pot să acorde o perioadă mai scurtă de șapte zile.~~

Articolul ~~108~~

Îndepărtarea

- (1) Statele membre iau toate măsurile necesare pentru a executa decizia de returnare dacă nu a fost acordat un termen pentru plecarea voluntară în conformitate cu articolul ~~97~~ alineatul (4), sau dacă obligația de returnare nu a fost îndeplinită în ~~timpul perioadei~~ termenul pentru plecarea voluntară acordată în conformitate cu articolul ~~97~~. ⇒ Măsurile respective includ toate măsurile necesare pentru a confirma identitatea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală care nu dețin un document de călătorie valabil și pentru a obține un astfel de document. ⇐
- (2) În cazul în care statul membru acordă un termen pentru plecarea voluntară în conformitate cu articolul ~~97~~, decizia de returnare poate fi executată doar după expirarea termenului, cu excepția cazului în care în perioada respectivă apare un risc, astfel cum este definit la articolul ~~97~~ alineatul (4).
- (3) Statele membre pot adopta separat o decizie sau un act administrativ sau judiciar prin care se dispune îndepărtarea.

- (4) În cazul în care statele membre aplică – în ultimă instanță – măsuri coercitive pentru a proceda la îndepărtarea unui resortisant al unei țări terțe care se opune îndepărtării, aceste măsuri sunt proporționale și recurgerea la forță nu trebuie să depășească limitele rezonabile. Aceste măsuri se aplică astfel cum este prevăzut în legislația națională în conformitate cu drepturile fundamentale și cu respectarea demnității și integrității fizice a resortisantului în cauză al unei țări terțe.
- (5) În executarea îndepărtărilor pe calea aerului, statele membre țin cont de orientările comune privind măsurile de securitate care se impun în cazul operațiunilor comune de îndepărtare pe calea aerului, anexate la Decizia 2004/573/CE.
- (6) Statele membre asigură un sistem eficient de supraveghere a returnării forțate.

Articolul ~~11~~⁹

Amânarea îndepărtării

- (1) Statele membre amână îndepărtarea:
- (a) în cazul în care aceasta ar încălca principiul nereturnării sau
 - (b) pe durata acordării unui efect suspensiv în conformitate cu articolul ~~16~~¹³ ~~alineatul (2)~~.
- (2) Statele membre pot amâna îndepărtarea pentru o perioadă corespunzătoare, în funcție de circumstanțele specifice fiecărui caz. Statele membre iau în considerare în special:
- (a) starea fizică sau capacitatea mentală a resortisantului țării terțe;
 - (b) motive de ordin tehnic, cum ar fi lipsa mijloacelor de transport sau imposibilitatea de îndepărtare ~~datorită~~ din cauza lipsei identificării.
- (3) În cazul în care îndepărtarea se amână în conformitate cu alineatele (1) și (2), resortisantului în cauză al unei țări terțe îi pot fi impuse obligațiile prevăzute la articolul ~~9~~⁷ alineatul (3).

Articolul ~~12~~¹⁰

Returnarea și îndepărtarea minorilor neînsoțiți

- (1) Înainte de a decide emiterea unei decizii de returnare pentru un minor neînsoțit, organismele corespunzătoare, altele decât autoritățile care efectuează returnarea, trebuie să furnizeze asistență adecvată, acordând importanța cuvenită interesului superior al copilului.
- (2) Înaintea îndepărtării unui minor neînsoțit de pe teritoriul unui stat membru, autoritățile statului membru respectiv se asigură că acesta este trimis unui membru al familiei sale, unui tutore desemnat sau unor centre de primire corespunzătoare în statul de returnare.

Articolul ~~13~~¹¹

Interdicția de intrare

- (1) Decizia de returnare este însoțită de interdicția de intrare:
- (a) dacă nu a fost acordat un termen pentru plecarea voluntară sau;
 - (b) dacă obligația de returnare nu a fost îndeplinită.

În celelalte cazuri, decizia de returnare poate fi însoțită de o interdicție de intrare.

↓ nou

- (2) Statele membre pot impune o interdicție de intrare – care nu însoțește o decizie de returnare – unui resortisant al unei țări terțe aflat în situație de ședere ilegală pe teritoriul statelor membre a cărui ședere ilegală este detectată în contextul verificărilor la frontieră efectuate la ieșire, în conformitate cu articolul 8 din Regulamentul (UE) 2016/399, atunci când acest lucru este justificat de circumstanțele specifice ale cazului respectiv și ținând seama de principiul proporționalității.

↓ 2008/115/CE

⇒ nou

- ~~(3)(2)~~. Durata interdicției de intrare se stabilește ținând seama, în mod adecvat, de toate circumstanțele specifice fiecărui caz și nu ar trebui să depășească, în principiu, cinci ani. Aceasta poate depăși totuși cinci ani dacă resortisantul unei țări terțe reprezintă o amenințare gravă pentru ordinea publică, siguranța publică sau securitatea națională.

- ~~(4)(3)~~. Statele membre iau în calcul retragerea sau suspendarea unei interdicții de intrare în cazul în care un resortisant al unei țări terțe împotriva căruia s-a dispus interdicția de intrare în conformitate cu alineatul (1) al doilea paragraf poate dovedi că a părăsit teritoriul statului membru cu respectarea deplină a deciziei de returnare.

Victimele traficului de ființe umane cărora li s-a acordat un permis de ședere în temeiul Directivei 2004/81/CE a Consiliului ~~din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente~~³⁰ nu fac obiectul interdicției de intrare, fără a aduce atingere alineatului (1) primul paragraf litera (b) și cu condiția ca resortisantul în cauză al unei țări terțe să nu reprezinte o amenințare pentru ordinea publică, siguranța publică sau siguranța națională.

Statele membre pot să nu elibereze, pot retrage sau suspenda o interdicție de intrare în cazuri individuale pentru motive umanitare.

Statele membre pot retrage sau suspenda interdicția de intrare în cazuri individuale sau în anumite categorii de cazuri din alte motive.

- ~~(5)(4)~~. În cazul în care un stat membru are în vedere eliberarea unui permis de ședere sau a altei autorizații care conferă un drept de ședere unui resortisant al unei țări terțe împotriva căruia a fost dispusă interdicția de intrare de către un alt stat membru, acesta consultă mai întâi statul membru care a dispus interdicția de intrare ~~și ține seama de interesele acestuia în conformitate cu articolul 25 al Convenției de punere~~

³⁰ Directiva 2004/81/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind permisul de ședere eliberat resortisanților țărilor terțe care sunt victime ale traficului de persoane sau care au făcut obiectul unei facilitări a imigrației ilegale și care cooperează cu autoritățile competente (JO L 261, 6.8.2004, p. 19).

~~în aplicare a Acordului Schengen³¹~~ ⇒ în conformitate cu articolul 27 din Regulamentul (UE) 2018/XXX³² ⇐.

- ~~(6)(5).~~ Alineatele (1)-(5)~~(4)~~ se aplică fără a aduce atingere dreptului de a solicita protecție internațională, astfel cum este definită la articolul 2 ~~alineatul~~ litera (a) din ~~Directiva 2011/95/UE~~ ~~Directiva 2004/83/CE~~ privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională și referitoare la conținutul protecției acordate³³, în statele membre.

↓ nou

Articolul 14

Gestionarea returnărilor

- (1) Fiecare stat membru instituie, operează, menține și continuă să dezvolte un sistem național de gestionare a returnărilor, care prelucrează toate informațiile necesare pentru punerea în aplicare a prezentei directive, în special în ceea ce privește gestionarea cazurilor individuale, precum și informațiile privind orice procedură legată de returnări.
- (2) Sistemul național trebuie să fie instituit într-un mod care să asigure compatibilitatea tehnică necesară pentru comunicarea cu sistemul central instituit în conformitate cu articolul 50 din Regulamentul (UE).../... [*Regulamentul privind EBCG*].
- (3) Statele membre instituie programe pentru a furniza asistență logistică, financiară și alte tipuri de asistență materială sau în natură, în conformitate cu legislația națională, cu scopul de a sprijini returnarea resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală care sunt resortisanți ai țărilor terțe enumerate în anexa I la Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului³⁴.

Această asistență poate include sprijin pentru reintegrare în țara terță de returnare.

Acordarea acestei asistențe, inclusiv tipul și amploarea acesteia, este condiționată de cooperarea resortisantului țării terțe în cauză cu autoritățile competente ale statelor membre, astfel cum se prevede la articolul 7 din prezenta directivă.

³¹ ~~JO L 239, 22.9.2000, p. 19.~~

³² Regulamentul (UE) 2018/... al Parlamentului European și al Consiliului din [...] privind instituirea, funcționarea și utilizarea Sistemului de informații Schengen (SIS) în domeniul verificărilor la frontiere, de modificare a Convenției de punere în aplicare a Acordului Schengen și de modificare și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1987/2006 [în curs de adoptare].

³³ ~~Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condițiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanții țărilor terțe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecție internațională, și referitoare la conținutul protecției acordate (JO L 304, 30.9.2004, p. 12).~~

³⁴ Regulamentul (CE) nr. 539/2001 al Consiliului din 15 martie 2001 de stabilire a listei țărilor terțe ai căror resortisanți trebuie să dețină viză pentru trecerea frontierelor externe și a listei țărilor terțe ai căror resortisanți sunt exonerati de această obligație (JO L 81, 21.3.2001, p. 1).

CAPITOLUL III

GARANȚII PROCEDURALE

Articolul ~~1512~~

Forma

- (1) Deciziile de returnare și, în cazul în care sunt emise, deciziile privind interdicția de intrare și deciziile de îndepărtare se emit în formă scrisă și conțin motivele de fapt și de drept, precum și informații privind căile de atac posibile.

Informațiile referitoare la motivele de fapt pot fi limitate în cazurile în care legislația națională permite limitarea dreptului la informare, în special pentru protejarea securității naționale, apărării, siguranței publice și pentru prevenirea, investigarea, detectarea și urmărirea penală a infracțiunilor.

- (2) Statele membre asigură, la cerere, traducerea în scris sau oral a principalelor elemente ale deciziilor referitoare la returnare, astfel cum sunt menționate la alineatul (1), inclusiv informații despre căile de atac posibile într-o limbă pe care resortisantul unei țări terțe o înțelege sau despre care se poate presupune în mod rezonabil că o înțelege.

- (3) Statele membre pot decide să nu aplice alineatul (2) resortisanților țărilor terțe care au intrat ilegal pe teritoriul unui stat membru și nu au obținut ulterior un permis sau un drept de ședere în statul membru respectiv.

În acest caz, deciziile referitoare la returnare, astfel cum sunt prevăzute la alineatul (1), sunt emise prin intermediul unui formular standard, astfel cum este definit în legislația națională.

Statele membre furnizează fișe conținând informații generalizate care să explice principalele elemente ale formularului standard în cel puțin cinci dintre limbile cel mai des utilizate sau înțelese de către migranții ilegali care intră pe teritoriul statului membru în cauză.

Articolul ~~1613~~

Căi de atac

- (1) Resortisantului în cauză al unei țări terțe i se acordă posibilitatea unei căi de atac efective împotriva deciziilor referitoare la returnare, astfel cum se menționează la articolul ~~1512~~ alineatul (1), în fața unei autorități judiciare sau administrative competente sau în fața unui organ competent alcătuit din membri imparțiali și care beneficiază de garanții de independență.

Resortisantului țării terțe în cauză i se acordă dreptul la o cale de atac înaintea unui singur grad de jurisdicție împotriva deciziei de returnare atunci când decizia respectivă se bazează pe o decizie de respingere a cererii de protecție internațională

adoptată în conformitate cu Regulamentul (UE).../... [Regulamentul privind procedurile de azil] care a făcut obiectul unui control judiciar efectiv în conformitate cu articolul 53 din regulamentul menționat.

↓ 2008/115/CE

⇒ nou

- (2) Autoritatea ~~⇒ judiciară~~ ~~⇒ sau organul~~ menționată la alineatul (1) deține competențele de ~~în ceea ce privește~~ revizuirea deciziilor referitoare la returnare, astfel cum se menționează la articolul 15~~42~~ alineatul (1), inclusiv competența de a suspenda ~~posibilitatea suspendării~~ temporare a executării acestora, ~~cu excepția cazului în care suspendarea este deja aplicabilă în temeiul legislației naționale.~~

↓ nou

- (3) Executarea deciziei de returnare se suspendă automat în cursul perioadei acordate pentru introducerea căii de atac în primă instanță și, în cazul în care calea de atac a fost introdusă în termenul stabilit, în timpul examinării căii de atac, dacă există un risc de încălcare a principiului nereturnării. În cazul în care se introduce o nouă cale de atac împotriva unei decizii inițiale sau ulterioare privind calea de atac, precum și în toate celelalte cazuri, executarea deciziei de returnare nu se suspendă, cu excepția cazului în care o instanță judecătorească decide altfel, luând în considerare în mod corespunzător circumstanțele specifice ale cazului, la cererea solicitantului sau din oficiu.

Statele membre se asigură că o decizie privind cererea de suspendare temporară a executării unei decizii de returnare se ia în termen de 48 de ore de la depunerea unei astfel de cereri de către resortisantul țării terțe în cauză. În cazuri individuale care implică chestiuni complexe de fapt sau de drept, termenele stabilite la prezentul alineat pot fi prelungite, după caz, de către autoritatea judiciară competentă.

În cazul în care nu au apărut sau nu au fost prezentate noi elemente sau constatări relevante de către resortisantul țării terțe în cauză care să modifice în mod semnificativ circumstanțele specifice ale cazului respectiv, primul și al doilea paragraf de la prezentul alineat nu se aplică în cazul în care:

- (a) motivul suspendării temporare invocat a fost evaluat în contextul unei proceduri efectuate în aplicarea Regulamentului (UE).../... [Regulamentul privind procedurile de azil] și a făcut obiectul unui control judiciar efectiv în conformitate cu articolul 53 din regulamentul menționat;
- (b) decizia de returnare este consecința deciziei de încetare a șederii legale care a fost adoptată în urma unor astfel de proceduri.

- (4) Statele membre stabilesc termene rezonabile și alte norme necesare pentru a asigura exercitarea dreptului la o cale de atac efectivă în temeiul prezentului articol.

Statele membre acordă o perioadă de maximum cinci zile pentru introducerea unei căi de atac împotriva unei decizii de returnare atunci când o astfel de decizie este consecința unei decizii definitive de respingere a unei cereri de protecție internațională luată în conformitate cu Regulamentul (UE).../... [Regulamentul privind procedurile de azil].

- ~~(5)(3)~~. Resortisantul în cauză al unei țări terțe are posibilitatea de a obține consiliere juridică, reprezentare și, dacă este necesar, asistență lingvistică.
- ~~(6)(4)~~. Statele membre garantează acordarea gratuită, la cerere, de asistență juridică și/sau reprezentare în conformitate cu legislația națională aplicabilă sau cu normele în materie de asistență judiciară și pot dispune ca o astfel de asistență juridică și/sau reprezentare gratuită să se supună condițiilor prevăzute la articolul 15 alineatele (3)-(6) din Directiva 2005/85/CE.

Articolul ~~17~~¹⁴

Garanții în așteptarea returnării

- (1) Cu excepția cazurilor care intră sub incidența articolelor ~~19~~¹⁴ și ~~20~~¹⁷, statele membre garantează că următoarele principii sunt luate în considerare, în măsura posibilului, în ceea ce privește resortisanții țărilor terțe, pe perioada termenului pentru plecarea voluntară acordat în conformitate cu articolul ~~9~~⁷ și pe perioadele pentru care îndepărtarea a fost amânată în conformitate cu articolul ~~11~~⁹:
- (a) menținerea unității familiale cu membrii familiei prezenți pe teritoriul lor;
 - (b) asigurarea îngrijirii medicale de urgență și a tratamentului de bază al bolii;
 - (c) acordarea accesului minorilor la sistemul de învățământ de bază în funcție de durata șederii acestora;
 - (d) luarea în considerare a nevoilor speciale ale persoanelor vulnerabile.
- (2) Statele membre furnizează persoanelor menționate la alineatul (1) o confirmare în scris în conformitate cu legislația națională a faptului că termenul pentru plecarea voluntară se prelungește în conformitate cu articolul ~~9~~⁷ alineatul (2) sau că decizia de returnare nu va fi, temporar, executată.

CAPITOLUL IV
LUAREA ÎN CUSTODIE PUBLICĂ ÎN SCOPUL
ÎNDEPĂRTĂRII

Articolul ~~18~~¹⁵

Luarea în custodie publică

- (1) Cu excepția cazului în care se pot aplica în mod eficient alte măsuri suficiente dar mai puțin coercitive într-un caz concret, statele membre pot ține în custodie publică un resortisant al unei țări terțe care face obiectul unor proceduri de returnare ~~de~~ în vederea pregătirii procesului de returnare și/sau în vederea desfășurării procesului de îndepărtare, în special în cazul în care:

- (a) există un risc~~ul~~ de sustragere ⇒ determinat în conformitate cu articolul 6; ⇐ ~~sau~~
- (b) resortisantul în cauză al unei țări terțe evită sau împiedică pregătirea returnării sau procesul de îndepărtare; ~~se~~ ☒ sau ☒
-

↓ nou

- (c) resortisantul țării terțe în cauză prezintă un risc pentru ordinea publică, siguranța publică sau securitatea națională.

Toate motivele luării în custodie publică trebuie prevăzute în dreptul intern.

↓ 2008/115/CE

Orice măsură de luare în custodie publică este pentru o perioadă cât mai scurtă cu putință și se menține numai pe durata desfășurării și executării, în mod adecvat, a dispozițiilor de îndepărtare.

- (2) Autoritățile administrative sau judiciare dispun măsurile de luare în custodie publică.
- Luarea în custodie publică se ordonă în scris, menționându-se motivele de fapt și de drept.

Atunci când luarea în custodie publică a fost dispusă de autoritățile administrative, statele membre:

- (a) fie asigură un control judiciar rapid al legalității luării în custodie publică, asupra căreia se pronunță într-un termen cât mai scurt de la începerea luării în custodie publică,
- (b) fie acordă resortisantului în cauză al unei țări terțe dreptul de a intenta o acțiune în justiție în virtutea căreia legalitatea măsurii de luare în custodie publică face obiectul unui control judiciar rapid inițiat cât mai rapid posibil de la inițierea procedurilor pertinente. În acest caz, statele membre informează imediat resortisanții în cauză ai țărilor terțe asupra posibilității intentării unei astfel de acțiuni.

Resortisantul în cauză al unei țări terțe este eliberat imediat în cazul în care luarea în custodie publică nu este legală.

- (3) În toate cazurile, luarea în custodie publică face obiectul unor revizuri la intervale rezonabile de timp, fie la cererea resortisantului în cauză al unei țări terțe, fie din oficiu. În cazul unor perioade prelungite de luare în custodie publică, revizuirile fac obiectul controlului judiciar.
- (4) În cazul în care există indicii conform cărora nu mai există posibilitatea rezonabilă a îndepărtării din motive legale sau de altă natură sau există indicii privind încetarea condițiilor stabilite la alineatul (1), luarea în custodie publică nu mai este justificată și persoana în cauză este eliberată imediat.

↓ 2008/115/CE (adaptat)
⇒ nou

- (5) Luarea în custodie publică se menține pe toată durata în care se îndeplinesc condițiile stabilite la alineatul (1) și în măsura în care este necesar pentru a asigura punerea în aplicare cu succes a măsurii de îndepărtare. Fiecare stat membru stabilește o perioadă ~~limitată~~ ⇒ maximă ⇐ de custodie publică, ~~care nu poate depăși~~ ⇒ de cel puțin trei luni și de cel mult ⇐ șase luni.
-

↓ 2008/115/CE

- (6) Statele membre nu pot extinde perioada menționată la alineatul (5) decât cu o perioadă limitată de timp, care să nu depășească o perioadă suplimentară de 12 luni, în conformitate cu legislația sa națională, în cazurile în care, în pofida tuturor eforturilor rezonabile depuse de către acestea, este probabil ca operațiunea de îndepărtare să dureze mai mult, datorită din cauza:
- (a) lipsei de cooperare a resortisantului în cauză al unei țări terțe sau
 - (b) întârzierilor în obținerea documentației necesare din partea țărilor terțe.

Articolul ~~19~~16

Condițiile de luare în custodie publică

- (1) Luarea în custodie publică se efectuează, în general, în centre specializate de cazare. Dacă un stat membru nu poate oferi cazare într-un centru specializat de cazare și trebuie să recurgă la cazarea în cadrul unui penitenciar, resortisanții țărilor terțe luați în custodie publică sunt separați de deținuții obișnuiți.
- (2) Resortisanților țărilor terțe luați în custodie publică li se va permite, la cerere, să ia în timp util legătura cu reprezentanții lor legali, membrii de familie și autoritățile consulare competente.
- (3) O atenție deosebită se acordă situației persoanelor vulnerabile. Se asigură îngrijirea medicală de urgență și tratamentul de bază al bolii.
- (4) Organizațiilor și organismelor naționale, internaționale și neguvernamentale relevante și competente li se asigură posibilitatea de a vizita centrele de cazare, astfel cum se menționează la alineatul (1), în măsura în care acestea sunt folosite pentru luarea în custodie publică a resortisanților țărilor terțe în conformitate cu prezentul capitol. Aceste vizite pot fi supuse unei autorizări.
- (5) Resortisanților țărilor terțe luați în custodie publică li se oferă în mod sistematic informații care le explică normele aplicate în centru și care prezintă drepturile și obligațiile lor. Acestea cuprind informații privind dreptul lor în conformitate cu legislația națională aplicabilă de a lua legătura cu organizațiile și organismele menționate la alineatul (4).

Articolul ~~20~~17

Luarea în custodie publică a minorilor și a familiilor

- (1) Minorii neînsoțiți și familiile cu minori sunt luate în custodie publică numai în ultimă instanță și pentru perioada de timp pertinentă cea mai scurtă cu putință.
- (2) Familiile luate în custodie publică în așteptarea îndepărtării beneficiază de cazare separată, care să le asigure un nivel corespunzător de intimitate.
- (3) Minorii luați în custodie publică au posibilitatea de a exercita activități de agrement, inclusiv joaca, precum și activități recreative adaptate vârstei lor și au, în funcție de durata șederii lor, acces la educație.
- (4) Minorii neînsoțiți beneficiază, în măsura posibilului, de cazare în centre în care există personal și condiții care țin seama de necesitățile unor persoane de vârsta lor.
- (5) Interesul superior al copilului reprezintă un considerent primordial în contextul luării în custodie publică a minorilor în așteptarea îndepărtării.

Articolul ~~21~~18

Situații de urgență

- (1) În situațiile în care trebuie returnați un număr excepțional de mare de resortisanți ai țărilor terțe, caz care reprezintă o sarcină neprevăzută și dificilă pentru capacitatea de primire a centrelor de cazare a unui stat membru sau pentru personalul său administrativ sau judiciar, respectivul stat membru poate, atâta timp cât situația excepțională durează, să decidă să permită termene mai lungi de control judiciar decât cele prevăzute în temeiul articolului ~~18~~15 alineatul (2) al treilea paragraf și să adopte măsuri de urgență cu privire la condițiile de luare în custodie publică care derogă de la cele prevăzute la articolele ~~19~~16 alineatul (1) și la articolul ~~20~~17 alineatul (2).
- (2) În situația în care se recurge la astfel de măsuri excepționale, statul membru în cauză informează Comisia. De asemenea, statul respectiv informează Comisia de îndată ce motivele care au dus la punerea în aplicare a măsurilor excepționale încetează să existe.
- (3) Nicio dispoziție a prezentului articol nu poate fi interpretată în sensul că permite statelor membre să deroge de la obligația generală de a lua toate măsurile adecvate, la nivel general sau particular, pentru a garanta îndeplinirea obligațiilor care le revin în temeiul prezentei directive.

↓ nou

CAPITOLUL V PROCEDURA LA FRONTIERĂ

Articolul 22

Procedura la frontieră

- (1) Statele membre stabilesc proceduri de returnare aplicabile resortisanților țărilor terțe aflați în situație de ședere ilegală care fac obiectul obligației de returnare în urma

unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională adoptate în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE).../ ... [*Regulamentul privind procedurile de azil*].

- (2) Cu excepția cazului în care se prevede altfel în prezentul capitol, dispozițiile capitolelor II, III și IV se aplică procedurilor de returnare desfășurate în conformitate cu alineatul (1).
- (3) Deciziile de returnare emise în cadrul procedurilor de returnare desfășurate în conformitate cu prezentul articol alineatul (1) se dau prin intermediul unui formular standard astfel cum este prevăzut în legislația națională, în conformitate cu articolul 15 alineatul (3).
- (4) Nu se acordă un termen pentru plecarea voluntară. Cu toate acestea, statele membre acordă un termen adecvat pentru plecarea voluntară, în conformitate cu articolul 9, resortisanților țărilor terțe care dețin un document de călătorie valabil și care îndeplinesc obligația de a coopera cu autoritățile competente ale statelor membre în toate etapele procedurilor de returnare stabilite în conformitate cu articolul 7. Statele membre trebuie să le solicite resortisanților țărilor terțe în cauză să predea documentul de călătorie valabil autorității competente până la plecare.
- (5) Statele membre acordă o perioadă de cel mult 48 de ore pentru introducerea unei căi de atac împotriva deciziilor de returnare bazate pe o decizie definitivă de respingere a unei cereri de protecție internațională adoptată în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) .../... [*Regulamentul privind procedurile de azil*] la frontieră sau în zonele de tranzit ale statelor membre.
- (6) Executarea unei decizii de returnare în cursul perioadei de introducere a căii de atac în primă instanță și, în cazul în care calea de atac a fost introdusă în termenul stabilit, în cursul examinării căii de atac se suspendă automat dacă există un risc de încălcare a principiului nereturnării și dacă este îndeplinită una dintre următoarele două condiții:
 - (a) în urma unei decizii de respingere a unei cereri de protecție internațională adoptate în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) .../... [*Regulamentul privind procedurile de azil*], au apărut sau au fost prezentate noi elemente sau constatări de către resortisantul țării terțe în cauză care modifică în mod semnificativ circumstanțele specifice ale cazului respectiv; sau
 - (b) decizia de respingere a unei cereri de protecție internațională adoptată în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) .../... [*Regulamentul privind procedurile de azil*] nu a făcut obiectul unui control judiciar efectiv în conformitate cu articolul 53 din regulamentul menționat.

În cazul în care se introduce o nouă cale de atac împotriva unei decizii inițiale sau ulterioare privind calea de atac, precum și în toate celelalte cazuri, executarea deciziei de returnare nu se suspendă, cu excepția cazului în care o instanță judecătorească decide altfel, luând în considerare circumstanțele specifice ale cazului, la cererea solicitantului sau acționând din oficiu.

Statele membre prevăd obligația ca decizia privind cererea persoanei în cauză privind suspendarea temporară a executării unei decizii de returnare să fie luată în termen de 48 de ore de la depunerea unei astfel de cereri de către resortisantul țării terțe în cauză. În cazuri individuale care implică chestiuni complexe de fapt sau de drept, termenele stabilite la prezentul alineat pot fi prelungite, după caz, de către autoritatea judiciară competentă.

- (7) Pentru a pregăti returnarea, pentru a efectua procesul de îndepărtare sau pentru ambele, statele membre pot păstra în custodie publică un resortisant al unei țări terțe care a fost luat în custodie publică în conformitate cu articolul 8 alineatul (3) litera (d) din Directiva (UE) .../... [*Directiva privind condițiile de primire reformată*] în contextul unei proceduri desfășurate în temeiul articolului 41 din Regulamentul (UE) .../... [*Regulamentul privind procedurile de azil*] și care face obiectul procedurilor de returnare în temeiul dispozițiilor prezentului capitol.

Luarea în custodie publică are loc pe o perioadă cât mai scurtă posibil, care nu poate depăși în niciun caz patru luni. Aceasta poate fi menținută doar atât timp cât măsurile de îndepărtare sunt în desfășurare și sunt executate cu diligența necesară.

Atunci când decizia de returnare nu poate fi executată în perioada maximă menționată la prezentul alineat, resortisantul țării terțe respectiv poate fi păstrat în continuare în custodie publică în conformitate cu articolul 18.

↓ 2008/115/CE (adaptat)

CAPITOLUL ~~VII~~ DISPOZIȚII FINALE

Articolul ~~23~~~~49~~

Raportarea

Comisia prezintă la fiecare trei ani Parlamentului European și Consiliului rapoarte privind aplicarea prezentei directive în statele membre și, dacă este cazul, propune modificări.

~~Până la 24 decembrie 2013, Comisia prezintă primul său raport și pune accentul la acel moment în special pe aplicarea articolului 11, a articolului 13 alineatul (4) și a articolului 15 în statele membre. În ceea ce privește articolul 13 alineatul (4), Comisia evaluează în special impactul financiar și administrativ suplimentar în statele membre.~~

Articolul ~~20~~

~~Transpunere~~

~~(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a respecta dispozițiile prezentei directive până la 24 decembrie 2010. În ceea ce privește articolul 13 alineatul (4), statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a respecta dispozițiile prezentei directive până la 24 decembrie 2011. Statele membre comunică de îndată Comisiei textele acestor măsuri.~~

~~Atunci când statele membre adoptă respectivele măsuri, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.~~

~~(2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.~~

Articolul ~~24~~24

Relația cu Convenția Schengen

Prezenta directivă înlocuiește dispozițiile articolelor 23 și 24 din Convenția de punere în aplicare a Acordului Schengen.

Articolul 25

Transpunere

- (1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a respecta dispozițiile prevăzute la articolele 6-10, articolul 13, articolul 14 alineatul (3), articolul 16, articolul 18 și articolul 22 până la [șase luni de la data intrării în vigoare] și cu articolul 14 alineatele (1) și (2) până la [un an de la data intrării în vigoare]. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul actelor respective.

Atunci când statele membre adoptă respectivele acte, acestea cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Acestea conțin, de asemenea, o mențiune care precizează că trimiterile, în acte cu putere de lege și acte administrative în vigoare, la directiva abrogată prin prezenta directivă se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri și formularea acestei mențiuni.

- (2) Statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 26

Abrogarea

Directiva 2008/115/CE se abrogă începând cu [...] [ziua următoare celei de a doua date menționate la articolul 25 alineatul (1) primul paragraf], fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre privind termenele-limită de transpunere în dreptul intern a directivei, prevăzute în anexa I.

Trimiterile la directiva abrogată se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa II.

↓ 2008/115/CE

Articolul ~~22~~27

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolele [...] [*articole care sunt neschimbate prin comparație cu directiva abrogată*] se aplică de la [...] [*ziua următoare celei de a doua date menționate la articolul 25 alineatul (1) primul paragraf*].

↓ 2008/115/CE (adaptat)

Articolul ~~28~~²³

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu ~~Tratatul de instituire a Comunității Europene~~ ☒ tratatele ☒.

Adoptată la Bruxelles,

Pentru Parlamentul European
Președintele

Pentru Consiliu
Președintele